

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Μαυρομικαλῆ 16.

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Ὡς εἰς καὶ μόνος μαθητῆς κατενόησε τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς σωκρατικῆς φιλοσοφίας καὶ πολυμερῶς ἀνεπτυξεν αὐτό. ὁ Πλάτων, οὕτω καὶ τούτου τὴν φιλοσοφίαν εἰς τῶν μαθητῶν του κατενόησεν, ὁ βαθὺς Ἀριστοτέλης.

Πρὸς τοῦ Πλάτωνος τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν, ὅτι αἱ ἰδέαι ἀποτελοῦσι τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων οὐσίαν, συνέφώνησε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ ὑπατος τῶν αἰῶνων ἐρευνητῆς καὶ πολυῖστωρ, ὅστις πάντα τοῦ ἐπιστητοῦ τὰ βασίλεια διὰ πεφωτισμένης καὶ ἀκαμάτου σπουδῆς κατεκτήσατο καὶ θαυμασίως διέταξεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀθυπόστατον ὑπαρξίν τῶν ἰδεῶν ἔξω τῶν φαινομένων. ὡς ἐδίδαξεν ὁ οὐρανοδρόμος διδάσκαλος, ἀπισχυρίσατο ὁ τὰς βάσεις τοῦ ἐμπειρισμοῦ καταβαλὼν πρακτικὸς μαθητῆς.

Ἀφορμώμενος ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα κτᾶται τὰς ἰδέας, τούτέστι τοὺς καθολικοὺς καὶ αἰώνιους τῶν φαινομένων τύπους, τὰ εἶδη, ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν καθ' ἕκαστα, ἐνόησε ταύτας τὰς ἰδέας δυνάμεις μὲν ζώσας καὶ ἐνεργοὺς, ἐνδελεχῶς τὴν ὕλην εἰς τὸ δεῖ τι διαμορφούσας, ἀλλὰ πάντοτε πρὸς αὐτὴν συνεχομένης καὶ συμπεφυκτίας. Ἄλλ' ἀπὸ τῶν παρατηρηθέντων διακρίνας τὴν θαυμασίαν τῆς φύσεως σκοπιμότητα, προσεβιάσθη ἐπαγωγικῶς εἰς τὸν διέποντα ταύτην νοῦν, τὴν νόησιν τῆς νοήσεως, εἶδος καθαρὸν, κατ' ἀνάγκην, μόνον ἄυλον, ὅπερ τὸ σύμπαν κινεῖ ἀκίνητον, ὡς συγκινεῖ τὴν ψυχὴν τὸ κάλλος, «κινεῖ οὐ κινούμενον κινεῖ

ὡς ἐρῶμενον». Εἶναι ὁ θεός, ἡ πλήρης ἔνωσις νοοῦντος καὶ νοουμένου· ἡ νόησις τῆς νοήσεως, πρῶταρχος κινήσασα τὴν ὕλην καὶ ταύτην μυριόμορφον ἐν ἀνούσῃ σκοπιμότητι διατάξασα μέχρι τοῦ ὑψίστου σκοποῦ τῆς ἀνθρωπίνης προκοπῆς καὶ εὐδαιμονίας, ἥτις στηρίζεται πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐπίδοσιν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος καὶ καλοῦ, δημοσίᾳ ἀφ' ὧν ἐνὶ ἑκάστῳ ἰδίᾳ ἀπονέμεται εὐδαιμονία κατὰ λόγον τῆς οἰκείας φύσεως καὶ ἀρετῆς.

Παρατηρήσας ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι πᾶσα κίνησις ἐν τῇ ζωῇ τῶν ὄντων ἔχει σκοπὸν καὶ οὗτος εἶναι ὁ νόμος τῆς προόδου, ἀνελογίσθη, ὅτι ἡ ἐπὶ τὰ μείζω ἐπίδοσις πάντων τῶν σκοπῶν τῆς φύσεως βλέπει εἰς ἓνα ὑπέρτατον σκοπὸν, τὴν τελειότητα τοῦ ἐξοχωτάτου ὄντος τῆς φύσεως αὐτῆς, τοῦ ἀνθρώπου, διὰ μορφώσεως ἀποκεκμημένης ἐν τῇ συμμετρῷ καὶ ἀρμονικῇ ἀναπτύξει τῶν δυνάμεων αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ὄντος σωματικοῦ, διὰ τῆς περὶ τὸ σῶμα ἐπιμελείας, ὡς ἠθικοῦ, διὰ τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ μόνου τῆ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἀρμόζοντος καὶ ἀκολουθού· ὡς λογικοῦ, διὰ τοῦ πόθου πρὸς τὴν μάθησιν καὶ τὴν ἀλήθειαν φεύγοντος τὴν ἀμάθειαν, ὡς πηγὴν τῆς πλάνης καὶ τοῦ κακοῦ. Ἴδού ὁ σκοπὸς τῶν σκοπῶν.

Ἀπὸ τοιαύτης φροντίδος προάγων ὁ ἀνθρώπος τὰς τε διανοητικὰς, ἠθικὰς καὶ φυσικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, ἐναρμονίως εἰς ἀκμὴν καὶ τελειότητα, εὐδαιμονεῖ καθ' ὃ μέτρον ἀσκεῖ τὴν ἀρετὴν ταύτην, διότι πᾶσα ἡ ἀρμονικὴ αὐτῆ ἀνάπτυξις βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον διὰ τῆς συνηθείας ἀποκαθιστᾷ τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκτός τοῦ νοῦ κέκμηται ὁ ἀνθρώπος, θέλησιν εἰς χρῆστον βίον, εἰς ἀρετὴν, ἔλλογον δηλο-

νότι ζών και ενέργειαν σκοπούσαν την εὐδαιμονίαν.

Ἄλλ' ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ εὐπραγία τοῦ ἀνθρώπου ἐνισχύονται καὶ εὐδοκίμοσι μόνον ἐν ταῖς χρησταῖς πολιτείαις, διδάσκει ἡμᾶς ὁ Ἀριστοτέλης, διότι ἡ ἀνθρώπινη φύσις δηλοῦται μόνον εὐάγωγος πρὸς ἀρετὴν, ὡς ἐλευθέρᾳ ἐν τῇ αἰρέσει τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τοῦ κακοῦ, ἡ δὲ χρηστὴ πολιτεία διευθύνει ἐνὸς ἐκάστου πολίτου τὴν ἐλευθέραν θέλησιν εἰς ἕξιν πρὸς ἠθικὴν αὐτενέργειαν καὶ αἴρεσιν τοῦ ἀγαθοῦ. Ὡς ὁ Πλάτων, οὕτω καὶ ὁ Ἀριστοτέλης θεωρεῖ τὴν πολιτείαν παιδαγωγὸν τοῦ πολίτου εἰς ἀγαθὴν βούλησιν καὶ ἀρετὴν, διότι ἡ πολιτεία ἀπαρτίζουσα τελείαν ἀνθρώπων κοινωνίαν προδιβάλλει διὰ τοῦ νόμου τὴν λογικὴν καὶ εὐκοσμίαν τούτων διαβίωσιν, διὰ τοῦ νόμου ὅστις ἐνέχει διφυσὴν προορισμὸν, τοῦτο μὲν τὴν ἐκρίωσιν τοῦ κακοῦ ἐκ τῆς θελήσεως διὰ τῆς τιμωρίας, τοῦτο δὲ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγαθοῦ διὰ τῆς ἀμοιβῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ἴδου ὁ προορισμὸς τῆς πολιτείας καὶ τῶν νόμων αὐτῆς!

Τὸ περιεχόμενον τοῦ νόμου εἶναι τὸ δίκαιον. Τὸ πρῶτον ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς φιλοσοφίας ἐξηγήσατο δι' ἀκριθείας τὴν ἐννοίαν τοῦ δικαίου. Τὸ δίκαιον συμφυὲς τῇ ἀνθρώπινῃ φύσει, ἔχει ἀμεσον σχέσιν πρὸς τὸν ὑψιστον νόμον τὸν διέποντα ἀρμονικῶς τὰ σύμπαντα, ὡσεὶ ἀπήχησις τῆς μελωδίας τῶν οὐρανῶν. Τὸ δίκαιον συγκρατεῖ ὀρθίον πᾶσαν ἀνθρώπων κοινωνίαν, ὅτε μὲν, ὡς διανεμητικὸν διανεμὸν τὸ προσήκοντα ἐν ἐκάστῳ, ὅτε δὲ, ὡς διορθωτικὸν, διορθοῦν καὶ ἐπανάγον πάλιν εἰς τὸ ἴσον καὶ ἀκέραιον τὰ πλημμελήματα καὶ συμφοράς. Τὸ δίκαιον ἐν αὐστηρᾷ ἐννοίᾳ εἶναι αὐτὸ τὸ πολιτικόν, τοῦτέστι τὸ πρὸς πολίτας ἴσους ἰσχυρὸν φυσικὸν καὶ νομικόν, οὗ διόρθωσις εἶναι ἡ ἐπιείκεια, ἥτις κατ' οὐσίαν μὲν εἶναι δικαιοσύνη, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κατὰ τύπον, νόμιμος, ἀλλ' ἐπανόρθωμα νομίμου δικαίου καὶ μάλιστα ἐπανόρθωμα νόμου «ἢ ἑλλείπει διὰ τὸ καθόλου».

Ὡς ὁ Ἀριστοτέλης ἀπὸ τῆς λογικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν αἰώνιων νόμων τοῦ σύμπαντος παράγει τὸ δίκαιον, οὕτω καὶ τὴν πολιτείαν, τὴν κιβωτὸν ταύτην τοῦ δικαίου, οὐχὶ ἀπ' αὐθαιρέτου θελήσεως, συναλλαγῆς, ἢ χρείας, ἀλλ' ἀπ' αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου: «φύσει πολιτικὸν ζῷον ὁ ἄνθρωπος». Οἱ ἄνθρωποι φύσει κεκτημένοι

ὁρμὴν πρὸς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν, συνιστῶσιν αὐτὴν ὡς ὑψιστον σταθμὸν ἀνθρωπίνης εὐμερείας διὰ τὴν κτίσιν τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς, τὸ κοινὸν συμφέρον καὶ τὸ καλόν. Ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἢ κατὰ φύσιν θεμελιοῦσιν ἀνὴρ καὶ γυνή, προέρχεται ἡ κώμη, καὶ ἀπὸ ταύτης βαθμυδὸν ἡ πολιτεία, ὡς τέλειον καὶ ἐναρμόνιον ὄλον, ὅπερ ἀπεργάζεται κατὰ στασιν τοιαύτην, ἢν τὸ κατὰ μέρος στερεῖται, τὴν αὐτάρκειαν, ἐπαρκῆ τοῦτέστι δύναμιν πρὸς ζῶν αὐτόνομον, αὐτόδικον καὶ αὐτόβουλον, ἀγαθὴν δὲ καὶ τελείαν ζῶν, διότι ἡ ἔνωσις τῶν ὁμοφύλων ἐν πολιτείᾳ εὐνομούμενη χαρίζεται τούτοις πνευματικὸν καὶ ὑλικὸν μεγαλεῖον. Εἰς ἕκαστος κοινωνὸς καὶ πολίτης ἐν αὐτῇ ἔχει λόγον ὑπάρξεως καὶ ἰσχύος, οὗτος δὲ εἶναι ὁ λόγος δι' ὃν ὁ Ἀριστοτέλης τὴν κατὰ χρόνον ὑστέραν πολιτείαν, θεωρεῖ φύσει προτέραν τῆς οἰκίας καὶ ἐκάστου ἡμῶν, διότι κατ' ἐννοίαν βαθυτάτην τὸ μέρος ὡς μέσον ἔχει προϋπόθεσιν τὸ ὄλον ὡς σκοπὸν, ἀφ' οὗ προέρχεται τὴν τέλειον. Ἐκ τούτου ἡ πολιτεία ἐν ἡ προκόπτει ἐνὸς ἐκάστου τὸ ἠθικόν, ὡς δύναμις μία καὶ ἀδιαίρετος, ἐξεδιδάχθη βαθμυδὸν ὡς θεῖον δῶρον, ἀπ' αἰώνων προωρισμένον καὶ διὰ τὴν πληρωσιν τῶν χρειωδῶν τῆς ζωῆς, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ εὐπραγίαν.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Πολιτικοῖς αὐθις ἀνώρθωσεν ὅσας ὁ Πλάτων ἰδιώσεις ἐν τῇ Πολιτείᾳ κατέβαλεν, ὡς κακὰ διασπῶντα τὴν ἀρμονικὴν ζῶν τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ κοινωνίᾳ αὐτῶν. Ὁ Πλάτων συνήγορος τῆς Κοινοῦτος καὶ ὁμονοίας τῶν πολιτειῶν ἀποστρέφεται τὸ τε ἐμὸν καὶ οὐκ ἐμὸν, μακαρίζων τὴν πόλιν ἐν ἡ τοιαύτα ῥήματα οὐδαμῶς φθέγγονται. Εὐδαιμών ἡ πόλις, ὅταν ἐγγύτατα ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχη, ὅτε, ἐνὸς πάσχοντος τῶν πολιτῶν ὀτιοῦν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακόν, ἅπαντα ἢ συνήδεται ἢ συλλυπεῖται. Πρὸς ταῦτα ὁ Ἀριστοτέλης ἐναντιοῦται, πεποθῶς, ὅτι ἡ πόλις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ πλῆθος ἀνθρώπων φύσεως διαφερούσης. Ἐκ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἀγαπῆτὸν «ἂ μάλιστα ποιεῖ κήδεσθαι τοὺς ἀνθρώπους καὶ φιλεῖν» θεωρεῖ ὡς καλὰ καὶ συμφέροντα καθεστῶτα καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα ἐν τῇ πολιτείᾳ διαφυλάσσει, ἐν ᾧ προθυμότετος ποιεῖται μνηστὴρ τῆς παροιμίας «κοινὰ τὰ φίλων» ὡς πρὸς τὴν ἐλευθέριον τοῦ πλούτου χρῆσιν πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ χρεῖαν ἔχοντας.

Ἐν τούτοις τὴν ἐνότητα τῆς πολιτείας,

ἢν ὁ Πλάτων ἐν τῇ ἀρσει τῶν ἰδιώσεων, ὁ Ἀριστοτέλης ἐνορᾷ ἐν τῇ ὁμοιομορφῇ καὶ κοινῇ τῶν παίδων ἀγωγῇ καὶ παιδεύσει, σκοπούσῃ κυρίως τὸ καλόν, ὡς πρέπει εἰς τοὺς ἐλευθέρους, καὶ ἐν τῇ προαγούσῃ τὴν ἀρετὴν τῶν πολιτῶν νομοθεσίᾳ ὑπὸ κυβέρνησιν πεφωτισμένην καὶ χρηστοτάτην ἀρχόντων διορατικῶν, φιλοπατριδῶν καὶ σεμνῶν τοῦ θεῖου νόμου θεραπευτῶν. Ἀπὸ τοιαύτης πολιτικῆς ἐνότητας καὶ ἀρετῆς προάγονται οἱ χρηστοὶ χαρακτήρες καὶ τὰ πνεύματα, καὶ ἀσφαλῆς προέρχεται τῆς πολιτείας ἢ τε πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ δύναμις. Ἀκριβῶς δὲ τὰς πολιτείας ἐκείνας, ὧν προίστανται οἱ ἀριστοὶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον ἀρχόντες, ὠνόμασεν ὁ Ἀριστοτέλης ὀρθάς, τὰς δὲ κυβερνωμένας ὑπ' ἀνθρώπων ἐξαπατώντων καὶ ἰδιωτελῶν ἡμαρτημένας καὶ δυσπραγούσας. Ἐπὶ τέλει παρετήρησεν ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι ἕκαστον ἀνθρώπων γένος ἀρχόμενον ὑπ' ἀνδρῶν ἀρίστων μετὰ πολιτεύματος ἀρμόδιον πρὸς τὸ οἰκείον πνεῦμα καὶ τὰς παραδόσεις, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν, προκόπτει ἐν τῇ ἱστορίᾳ, πρὸς δὲ τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων, τὸ φύσει ἐλευθέρων καὶ πρὸς ἀρετὴν εὐάγωγον, δύναμενον πάντων ἀρχεῖν, ἂν βέλτιστα πολιτεύηται, ἀρμόζει πολιτεία ἀρίστων, ἐθνικὴ καὶ αὐτόβουλος, προάγουσα ἐν τοῖς πρώτοις τὴν ἐμφυτον τοῖς Ἑλλήσι πολιτικὴν ἐλευθερίαν καὶ τάξιν, καὶ παιδαγωγούσα εἰς πᾶσαν ἀρετὴν καὶ ἐπιστήμην τὸ περιούσιον αὐτὸ γένος, ὃ πρὸ παντὸς προώριστα πρὸς ἀρετὴν εὐάγωγον, ἐκπολιτιστικόν, μέγα καὶ εὐδόκιμον ὑψηλοτάτου προορισμοῦ ἐν τῇ ἀνθρώπινῃ ἱστορίᾳ, ἂν σωφρόνως πολιτεύηται.

Ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης διὰ τῆς ἐξοχωτάτης αὐτῶν νοήσεως ἐξεπροσώπησαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς φιλοσοφίας τὰ φρονήματα, νοήματα καὶ ἰδεώδη τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς εἰς τὴν ἐντέλειαν, ὅτε φῶτα μεγάλων λαμπάδων κατηνύγασον τὸν ὁρόμον αὐτῆς. Αἱ φωτεινότεται ἐκεῖναι κεφαλαιὸν συγκεντρώσασαι ἐν ἑαυταῖς, ὡς ἐνδυσθῆν ἐστίας, πάντα τὰ πυρὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, κατέστησαν ἀστέρες τιλαυγεῖς καὶ ἀνέσπεροι φωτίζοντες πάντοτε τὴν ὁδὸν τῆς ἀνθρώπινης ἀρετῆς καὶ προόδου, ἡμερώσεως καὶ εὐπραγίας. Ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης δηλοῦσι τῆς φιλοσόφου Ἑλλάδος δύο μεγαλεῖα ἀνυπέρβλητα, ἐναντι ἀλλήλων ὡσεὶ δύο πόλοι ὑπάρχοντα, ἀφ' ὧν οὐδέποτε ἀπέ-

κλινε, καὶ περὶ οὓς πάντοτε κινεῖται τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς προόδου.

Αντ. Κουτσουδέλης
ὕμνητής τῆς ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας

ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

(συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Βεβαίως ἡ κοινὴ ἀντίληψις ἐνίσταται εἰς τὴν θεωρίαν ταύτην, ἀλλ' ἡ κοινὴ ἀντίληψις δὲν εἶνε πάντοτε ἀσφαλῆς γνώμων τῶν πραγμάτων. Ὁ μὴ δυσπιστῶν εἰς τὴν ἐξ ὑπογούτου ἀντίληψιν ἐνίσταται λέγων· Καὶ πῶς; δὲν εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ δεῖνα κητοκτόνησεν ἐκ φιλοτιμίας, ὁ δεῖνα ἐκ μεμψιμοιρίας κατὰ τῆς κακίας τοῦ κόσμου, ἐκεῖνοι οἱ ἄλλοι οἱ πολλοὶ ἐκ πενίας καὶ ἐξ ἀτυχοῦς ἔρωτος; Ναί, ἀλλ' οὐτοὶ δὲν θά προέβαινον εἰς τὴν πράξιν, ἐὰν δὲν ἐνόμιζον, ὅτι τὸ ἐξελεθεῖν βίου καταστάντος τοσοῦτον ἀλγεινοῦ εἶναι βέλτιον τοῦ παραμένειν ἐν αὐτῷ. Τοῦτο δὲ τί σημαίνει; ὅτι ἐπικρατοῦσα ἰδέα περὶ ἀγαθοῦ ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῶν ἦτο ἡ ἱκανοποίησις τοῦ ἑαυτῶν πάθους, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποῦοι διετέλουσαν κατὰ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν πράξιν τῆς αυτοκτονίας. Ταύτης τῆς ἱκανοποιήσεως μὴ τυχόντες καὶ μὴ βλέποντες ἄλλο τι βέλτιον αὐτῆς, ἀπεφάσισαν τὴν ἄρσιν τῆς ζωῆς. Βεβαίως, ἂν εἶχον ὑψηλοτέραν ἰδέαν περὶ ἀγαθοῦ, ἐὰν ἐβλεπον, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ἀγαθὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ὑπάρχουσι τὰ οὐράνια ἀγαθὰ πρὸ πάντων, ἀπέναντι τῶν ὁποῦων τὰ ἐπίγεια εἶναι μηδὲν, ἐὰν ἐβλεπον ταῦτα καὶ εἶχον τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ πράξις τῶν ἀναιρῆ πάντα ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, οὐδέποτε θά τὴν ἀπεφάσιζον. Ἄλλ' εἰς τὰς ἀνωτέρω κατηγορίας τῶν αυτοκτονούντων δὲν ὑπάρχουσι καὶ χριστιανοί, παρ' οἷς ἡ ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ ἀναφέρεται εἰς τὰ οὐράνια καὶ αἰώνια καὶ ὄχι εἰς τὰ ἐπίγεια καὶ πρόσκαιρα; Ναί· καὶ ὄχι μόνον οἱ χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ μονοθεῖστα ἔχουσι τοιαύτην τινὰ ἰδέαν περὶ ἀγαθοῦ, ἀλλ' οἱ αυτοκτονούντες μεταξὺ αὐτῶν ἐνεκα βίου ἁμαρτωλοῦ, ἐνεκα στρεβλῶν διδασκαλιῶν, ἰσως δὲ καὶ ἐνεκα ἐλαττωματικῆς ἰδιοφυίας, ἔχουσι ἐπεσκοτισμένην τὴν ἐκ τῶν θρησκείων τῶν ἰδεῶν περὶ ἀγαθοῦ καὶ ἐπικρατοῦσαν τὴν τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν ἰδέαν. Εἰς δύο δὲ περιστάσεις δύναται νὰ δεχθῆ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀπόφασιν τῆς αυτοκτονίας ἢ ὅταν δὲν μὲν αὐτῷ πλέον ἐλπίς περὶ ἀγαθοῦ, διότι τότε εἶναι ἄλογος ἡ παράτασις ζωῆς ἄλογος σωματικῆς ἢ ψυχικῆς, ἢ ὅταν νομίζῃ, ὅτι ἡ παράτασις τῆς ζωῆς εἰς τίποτε ἄλλο δὲν χρησιμεύει, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ στερῆσῃ τὸν παρατετέοντα

τὸ τυχεῖν ἀγαθῶν ἀνωτέρων τῆς ζωῆς πραγματικῶν ἢ νομιζομένων τοιούτων. Ἐντεῦθεν καταφαίνεται, ὅτι ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν δύο εἶδη αὐτοκτονίας, καλὴν καὶ κακὴν. Ἀλλὰ δύναται νὰ υπάρξῃ καὶ καλὴ αὐτοκτονία;

Δύναται, ἐὰν εἶναι λογικὴ· διότι πᾶν τὸ λογικὸν εἶναι καλόν, πᾶν δὲ τὸ ἄλογον εἶναι κακόν. Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι λογικὸν ἢ αὐτοκτονία, ἀφοῦ εἶναι τι παρὰ φύσιν; Εἶναι τι παρὰ φύσιν, ἀλλ' ὄχι πάντοτε· υπάρχουνε περιπτώσεις, καθ' ἃς καὶ ἡ αὐτοκτονία εἶναι φυσικόν τι. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι μόνον αἰσθητικὴ, ὡς τῶν λοιπῶν ζῴων, εἶναι πολλῶ μᾶλλον ἠθικὴ. Τὸ δὲ ἠθικὴ σημαίνει, ὅτι τὸ φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι νὰ ἀκολουθῇ τὸ λογικὸν του καὶ ὄχι τὴν αἰσθησίαν του, ὡς αἰσὶς τὰ δύο ταῦτα ἐρχονται εἰς ἀντίθεσιν. Κατὰ τοὺς νόμους δὲ τοῦ λογικοῦ, ἠθικὸν εἶναι τὸ βούλεσθαι πάντοτε τὸ ἀγαθὸν καὶ προαιρεῖσθαι πάντοτε τὸ βέλτιον.

Ἐπειδὴ δὲ ἀγαθὸν μὲν εἶναι καὶ ἡ ἐν σώματι ζωὴ, ἀλλ' ἡ ζωὴ τοῦ πνεύματος, καθ' ἑαυτὸ, εἶναι ἀγαθὸν ἀνώτερον, λογικὸν καὶ δίκαιον εἶναι νὰ θυσιάζῃται ἡ σωματικὴ ζωὴ χάριν τῆς πνευματικῆς, ὡς αἰσὶς ἐρχονται πρὸς ἀλλήλας εἰς τοιαύτην ἀντίθεσιν, ὡστε ἡ διατήρησις τῆς μίας νὰ εἶναι ἄριστος τῆς ἑτέρας. Δίκαιον δὲ δὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἡ ἀπονομή τοῦ προσήκοντος ἀγαθοῦ εἰς τοῦτον εἰς ὃν προσήκει τὸ ἀπονεμητέον ἀγαθόν· καὶ οὐδαμῶς ἀλλαγῶν ἀπαντᾷ τὸ δίκαιον, εἰ μὴ ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ ἀγαθοῦ. Ἡ ἀπονομή τοῦ προσήκοντος, τουτέστι τὸ τιθεῖναι πανδηποτε ἐκεῖ, ὅπου ἀρμόζει νὰ τίθεται, εἶναι τὸ ἔργον τοῦ λογικοῦ, ἀλλὰ τὸ τιθεῖναι τοῦτο μόνον ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ ἀγαθοῦ λέγεται δίκαιον, εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περίπτωσιν λέγεται ἀπλῶς λογικόν, ὀρθόν, ἀρμόζον καὶ ὅ,τι ἄλλο. Ἄρα ἡ αὐτοκτονία εἰς τὴν ἀνω ῥηθεῖσαν περίπτωσιν, τῆς ἀντιθέσεως μεταξὺ σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς, ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ λογικοῦ. Εἶναι λοιπὸν δίκαια, ὅσον σκληρὰ καὶ ἄν εἶναι. Καὶ τίνας εἶναι αἱ περιπτώσεις, ἐν αἷς ἡ αὐτοκτονία ἐν πάσῃ τῇ σκληρότητι αὐτῆς εἶναι ὅμως καλόν τι; Αὗται εἶναι ἐκεῖναι, ἐν αἷς ἀποφεύγοντες τὸ κακόφημον, καλοῦμεν τὴν πράξιν αὐταπάρνησιν, αὐτοθυσίαν, ἠρωϊσμόν καὶ ὅ,τι ἄλλο· τὸ πρᾶγμα ὅμως καθ' ἑαυτὸ εἶναι αὐτὸ τοῦτο, αὐτοκτονία, ἀφοῦ ὁ πρᾶττων αὐτὸς ἀποκτείνει ἑαυτὸν ἢ καὶ ἄλλον μὲν, ὡς ὁ Ἰλλος τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' ἐντολῇ ἢ ἀπαιτήσῃ ἢ προκλήσῃ αὐτοῦ τοῦ πάσχοντος. Ἡρωϊκαὶ αὐτοκτονίαι ἐν τῇ ἱστορίᾳ εἶναι ἡ τοῦ Κόδρου, τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Ἰσοκράτους καὶ πλείστων ἄλλων ὀνομαστῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Τὴν δὲ κορωνίδα μεταξὺ τῶν τοιούτων κατέχουσιν οἱ ἔθνομάρτυρες. Τοιοῦτοι δὲ ὑπῆρξαν οἱ τοῦ Δραγατσανίου, τῆς Κιάφας καὶ αἱ Σουλιώτιδες, τῶν Ψαρῶν, τοῦ Μεσολογγίου,

τοῦ Ἀρκαδίου καὶ ἀνάριθμοι ἄλλοι. Ἐν γένει δὲ οἱ πίπτοντες ὑπὲρ τοῦ σώσαι τιμὴν, ἐλευθερίαν καὶ πατρίδα ἐκ προθέσεως καὶ ἐν γνώσει τῆς τύχης, ἥτις τοὺς ἀναμένει, δύναται νὰ θεωρηθῶσιν αὐτοκτονούντες. Ἡ μήπως ὁ θάνατος τοῦ Κόδρου, τοῦ Λεωνίδου καὶ τῶν τριακοσίων, Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, Ρήγα τοῦ Φεραίου, Γρηγορίου τοῦ Πατριάρχου κ.λ.π. τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ αὐτοκτονία; Ὑπάρχουσι λοιπὸν περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ αὐτοκτονία δὲν εἶναι βεβαίως εὐκτὴ, εἶναι ὅμως θαυμαστή, ἐπαινετὴ, δοξαστὴ, ὁ ἔστι καλὴ· διότι τὸ κακὸν οὐδαμῶς, οὐδέποτε εἶναι ἐπαινετόν. Κατακριτέα πράξις λοιπὸν εἶναι οὐχὶ πᾶσα αὐτοκτονία, ἀλλὰ ἡ κακὴ ἢ ἄλογος, ἢ ἀμαρτωλὴ, ἢ ἄδικος. Πῶς ἄδικος; Τίνος δίκαια προσβάλλει ὁ αὐτοκτονῶν; Μάλιστα, ὁ αὐτοκτονῶν ἀλόγως προσβάλλει τὰ δίκαια τῶν ἐπιζώντων, καθὼς ἐξ ἐναντίας ὁ αὐτοκτονῶν ἐλλόγως ποιεῖ ἀδίκαια θυσιάζων τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ὑπὲρ τῶν φίλων. Διὰ ταῦτα οὗτος μὲν τιμᾶται καὶ δοξάζεται, ἐκεῖνος δὲ κατακρίνεται, καταφρονεῖται καὶ πολὺ δίκαιως καταδικάζεται εἰς τὴν ἀτίμωσιν τοῦ νὰ μὴ κηδευθῇ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἀνθρωποπρεπῶς. Τὸ δίκαιον ὅμως ἐνταῦθα κεῖται εἰς βῆθος καὶ δὲν κατανοεῖται εὐχερῶς. Διὰ τοῦτο ὁ ἀνωτέρω ἀισχυρισμὸς χρήζει ἀποδείξεως. Ἀξίζει δὲ τὸν κόπον καὶ ἀκροθιγῆς ἀπόδειξις· διότι τὸ πρᾶγμα εἶναι λίαν σοβαρὸν καὶ ἄξιον συντόνου μελέτης. Ὁ ἄνθρωπος καθ' ἑαυτὸν εἶναι δυστυχὴς τι ζῶν καὶ θά· ἐξέλειπεν ἐντελῶς ἐξ ἀμνημονεύτων αἰῶνων ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ὑπὸ τῶν παντοειδῶν καὶ ἰσχυρῶν ἐμφύχων καὶ ἀψύχων ἐχθρῶν του, ἐὰν δὲν εἶχε ἐξοχόν τι δῶρον τῆς φύσεως· δῶρον οὐνάμει τοῦ ὁποίου οὐ μόνον σώζεται, ἀλλὰ καὶ προάγεται καὶ δεσπόζει πάσης τῆς περὶ αὐτὸν φύσεως. Τὸ δῶρον τοῦτο δὲν εἶναι ἀπλῶς ὁ νοῦς, διότι νοῦν ἔχουσι πάντα τὰ ζῶα καὶ ὀχ' τὰ τελειώτερα ἐξ αὐτῶν· δὲν εἶναι ὁ νοῦς ἐν συνόλῳ, ἀλλὰ ἡ ἰδικὴ ἐκεῖνη ἐνέργεια αὐτοῦ, ἥτις ἐπίνοια καλεῖται. Ἐπινοίας δὲ πολλὰς ποιεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ βίῳ ἐκάστοτε κατὰ τὰς χρεῖας, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ ἄλλαι αὐτοῦ ἐπίνοιαι δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ τὸν κάμωσιν ἄνθρωπον, ἐὰν δὲν ἐπήρχετο μία, ὑπέροχος διὰ τὴν ἀξίαν του δύναμις τῆς ὁποίας καὶ ἅπασαι αἱ ἄλλαι δύναται νὰ τελεσφορήσωσιν.

Ἡ ἐπίνοια αὕτη δὲν εἶναι οὔτε ὁ συναγελασμὸς πρὸς ὀμιλίαν καὶ ἀνταλλαγὴν νοημάτων καὶ ἄλλων χρεωδῶν, οὔτε ἡ ἀπλὴ κατ' ἄθροισιν ἔνωσις τῶν ἀτομικῶν δυνάμεων πρὸς ἀπόκρουσιν κοινῶν κακῶν καὶ κινδύνων ἢ καὶ πρὸς τέλεσιν κοινῶν ἔργων, ἅπερ καὶ πολλὰ τῶν ζῴων ποιοῦσιν εὐστοχῶτατα, ἀλλὰ ἡ λελογισμένη ἔνωσις πρὸς σκοπὸν τινα ὠρισμένον. Τοῦτο δὲ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ὀργανικὴ ἔνωσις καλεῖται, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἐνώσεως γινόμενον ὀργανισμὸς, ἀπο-

θλέπει δὲ πάντοτε πρὸς ἐπιτυχίαν ἔργου τινός. Ἡ τοιαύτη ἔνωσις ἐνταῦθα, ὅπου γίνεται διττὴ ἔνωσις, ἔνωσις βουλήσεων, καὶ ἔνωσις δυνάμεων συγχρόνως, καλεῖται ὄχι πλὴν ἄθροισμα, ἀνθρώπων οὔτε κοινωνία ἀπλή, ἀλλὰ πολιτικὴ κοινωνία καὶ διὰ τὸ εὐμεταχειρίστον πολιτεία μόνον. Κοινωνίαν ἀποτελοῦσι καὶ αἱ συνοδεῖαι, καὶ αἱ ἐργαταίαι, καὶ αἱ ἀγοραὶ καὶ αἱ συνευθυμίαι, καὶ αἱ κοινὰ προσευχαί, καὶ αἱ πανηγύρεις, ἀλλὰ πολιτείαν οὐδεμία τῶν τοιούτων ἀποτελεῖ. Διότι ὁ κύριος σκοπός, οὗ τὴν ἐπιτυχίαν φύσει ἐπιζητεῖ ὁ ἄνθρωπος, δὲν εἶναι ἡ πλήρωσις ἀπλῶς τῆς παρουσίας χρεῖας, ὅπερ καὶ τοῖς ἀλόγοις κοινόν, ἀλλὰ ἡ βελτίωσις τῆς καταστάσεώς του, ἥτις ἐπέρχεται χρονίως, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

Ἰω. Γαλανός

Ἡ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΤΑΤΗ ΝΗΣΟΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Ἡ ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ὁ ἄγγλος περιηγητὴς H. Venet-Barclay, λίαν γνωστὸς διὰ τὰς ἐν Αὐστραλία ἐρεῦνας αὐτοῦ, ἐπισκεφθεὶς ἐσχάτως τὴν νῆσον τοῦ Πάσχα ἀνεκοίνωσε λίαν σπουδαίας καὶ περιέργους εἰδήσεις.

Ἡ νῆσος αὕτη ἐστὶν ἡ ἀνατολικωτάτη πασῶν τῶν νήσων τῆς νοτίου Ὠκεανίας, μεμονωμένον τι σημεῖον ἐν τῷ εἰρηνικῷ, περὶ τὰς 4 χιλιάδας χιλιόμετρα ἀπέχον ἀπὸ τοῦ Βαλσαπαράζου. Ἀνεκαλύφθη δὲ τὸ 1722 ὑπὸ θαλασσοπόρου ὀλλανδοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Λέγεται ὅμως, ὅτι καὶ Ἄγγλος τις πειρατὴς εἶχεν ἐπισκεφθῆ αὐτὴν τῷ 1688· ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Cook τῷ 1774 καὶ ἠρηνύθη ὑπὸ τοῦ La Prouse τῷ 1786, ὅστις καὶ ἐτοπογράφησεν αὐτήν.

Ἡ νῆσος τοῦ Πάσχα, ἔχουσα ἐπιφάνειαν 118 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἐστὶ πρὸ πάντων περιεργωτάτη διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἀνευρισκομένας ἀρχαιότητας, αἵτινες ἀνήκουσιν ἀναμφιδόλως εἰς λαόν, τοῦ ὁποίου βεβαίως οὐκ εἰσὶν ἀπόγονοι οἱ νῦν ἐνοικοῦντες τὴν νῆσον. Αἱ ἀρχαιότητες αὗται συνίστανται ἐκ λιθίνων ἀγαλμάτων, ἐχόντων ὕψος περὶ τὰ 25 μέτρα καὶ βάρος περὶ τοὺς 250 τόνους. Ἐν τοῖς ἀγάλμασι τούτοις τὸ πρόσωπον καὶ ἡ ράχις μόνον εἰσὶν ἐργασμένα· πάντα δὲ φέρουσιν ἐγκεχαραγμένας ἐπιγραφάς, τὰς ὁποίας δὲν ἠδυνήθησαν εἰσεῖτι ν' ἀναγνώσωσιν. Ἀριθμοῦνται πλεον τῶν 500 τοιούτων ἀγαλμάτων βλεπόντων πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἰδρυμένων ἐπὶ παρμεγέθων λιθίνων ὑπεβάθρων· τὸ δὲ πε-

ρίεργον, ὅτι τὰ ἀγάλματα ταῦτα εὐρίσκονται ἐν διαφόρῳ στάσει ἢ σημεῖῳ τῆς κατεργασίας αὐτῶν· ἤτοι ἀπὸ τῆς ἀπλῆς πέτρας, ἢς μόλις ἤρξατο ἡ κατεργασία, μέχρι τοῦ τελείου ἀγάλματος, τὸ ὅποτον ὅμως δὲν ἀπεσπάρθη εἰσέτι ἀπὸ τοῦ ὄλου βραχώδους ὄγκου, ἐφ' οὗ ἐλαξεύθη· φαίνεται, ὅτι αἰφνιδίᾳ τις ἠφαιστεϊώδης ἐνέργεια διέκοψε τὴν ἐργασίαν τῶν ἀγαλμάτων τούτων. Ἀλλὰ πῶς ἐν τῇ ὑποτιθεμένῃ ταύτῃ μεγάλῃ τοῦ ἐδάφους ἀναστατώσει, οἱ κολοσοὶ οὗτοι ἔμειναν ἐπὶ τῶν κρηπίδων αὐτῶν καὶ δὲν ἀνετράπησαν, δὲν κατεθραύσθησαν; Ὑποτίθεται ὅτι μόνον τὸ ἤμιον τῆς νήσου ἐπάθεν ὑπὸ σεισμοῦ ἢ ὅπερ καὶ πιθανώτερον, ἡ νῆσος ἀπετέλει μέρος μεγάλου ἀρχιπελάγους καθιζήσαντος καὶ ἐξαφανισθέντος ὑπὸ τὰ ὕδατα.

Ἐγείρεται βεβαίως τὸ ζήτημα, τίς ἄρα ἦν, ἡ πεπολιτισμένη ἐκεῖνη φυλὴ ἢ ἀνεγείρασα τὰ ἀγάλματα ταῦτα· διότι οἱ παρόντες κάτοικοι οἱ πολιτισμένοι καὶ τῶν ἀναγκῶν ἐργαλείων στερούμενοι δὲν ἠδύναντο βεβαίως ν' ἀνεγείρωσι τοιαῦτα ἔργα.

Ἀναμένομεν νεωτέρας ἐρεῦνας πρὸς διαλευκάνωσιν τοῦ ζητήματος.

Πόσοι δ' εἰσὶν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου σήμερον; Περί τοὺς 150. Κατὰ τινα σημεῖωσιν γραφεῖσαν ὑπὸ τινος κατοικοῦ τοῦ Περού κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα καὶ ἀναγεγραμμένην ἐν τῷ γεωγραφικῷ λεξικῷ τοῦ Vivien de Saint-Martin, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπερβῶσι τοὺς 900· τουτέστιν οἱ νησιῶται οὗτοι ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτῶν προνοητικότητι ὑπελόγησαν, ὅτι ἡ νῆσος δὲν ἠδύναντο νὰ διαθρῆψῃ πλείους τῶν 900, ἅμα λοιπὸν συνεπληροῦτο ὁ ἀριθμὸς οὗτος καὶ συνέβαινε νὰ γεννηθῇ ἄλλος, ἐφόδονον τὸν ὑπὲρ τὰ 60 ἔτη γέροντα ἢ ἐν ἐλλείψει τοιούτου ἐφόδονον τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος. Ὁ νῦν σοφὸς νόμος! Δυστυχῆς ἀνθρωπότης διὰ πόσων διηλθεῖς καὶ διέρχουσι τερατωδῶν ἰδεῶν, σκέψεων καὶ πράξεων!!

K...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Ἡ τελευταία ἐμφάνισις τοῦ πνεύματος τῆς Katie King.

Ἁγγλος καθηγητὴς William Crookes περιγράφων διάφορα πνευματιστικὰ φαινόμενα, εἰς ἃ παρῆσθη αὐτόπτης μάρτυς, ἀναφέρει ἐσχάτως καὶ τὸ ἑξῆς:

« Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν πνευματιστικῶν ἐσοπε-

ρίδων, άρχεται λέγων, τὸ πνεῦμα τῆς Katie King, μεσαζούσης τῆς δεσποινίδος Cook, εἶχε προαναγγεῖλη, ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μείνῃ πλησίον τῆς μεσαζούσης αὐτῆ περισσότερον τῶν τριῶν ἐτῶν, καὶ ὅτι μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, θ' ἀπεχαιρέτα ταύτην διὰ παντός.

Ὁ ὀρισθεὶς πρὸς τοῦτο χρόνος ἔληγε τὴν τελευταίαν Τετάρτην ἄλλα πρὶν ἢ ἀποχωρισθῆ ταύτης, συνήνεσεν ὅπως καμὴ τρεῖς εἰσέτι ἀποχαιρετητηρίους πνευματιστικὰς ἐμφανίσεις.

Ἡ τελευταία ἔλαβε χώραν τὴν Πέμπτην 22 παρελθόντος. Ἡ Katie εἶχε σαφῶς ὀρίσει, ὅτι κατὰ τὴν ἐσπερὰν ταύτην θὰ ἐνεφανίζετο μόνον εἰς ὀλίγους φίλους αὐτῆς, πεπεισμένους καὶ δεδοκιμασμένους, διαμένοντας εἰσέτι εἰς Λονδίνον, καὶ οἵτινες ἀντεπεξῆλθον ἐπὶ πολὺν χρόνον κατὰ τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τῆς μεσαζούσης τῆς, δι' ὃ παρὰ τὰς πολυαριθμοὺς ἰκεσίας, μίαν μόνον ἐξαιρέσειν ἔκαμε, προσκαλέσασα τοὺς κ. κ. Floreure, Marryat. Ross-Church.

Μεταξὺ τῶν θεατῶν παρευρίσκειτο ὁ κ. William Crookes, ἡ δεσποινὶς Mary καὶ ἄλλοι...

Περὶ τὴν 7 καὶ 23 λεπτὰ τῆς ἐσπέρας, ὁ κύριος Crookes ὠδήγησε τὴν δεσποινίδα Cook εἰς τὸν σκοτεινὸν θάλαμον, ἐν τῷ ὁποίῳ αὐτῆ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, στήριξασα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ προσκεφαλαίου. Εἰς τὰς 7,28 ἡ φωνὴ τῆς Katie ἠκούσθη διὰ πρώτην φοράν, καὶ εἰς τὰς 7,30 παρουσιάσθη ὁλόκληρος ἐξωθεν τοῦ παραπέτασματος. Ἦτο περιβεβλημένη λευκὸν φόρεμα, μὲ περιχειρίδας βραχεῖς, καὶ ὁ λαιμὸς τῆς ἐφαίνετο γυμνός, εἶχε μακροὺς βροστρύχους, ζωηροτάτου καστανοῦ χρώματος ἐπιχρυσίζοντας καὶ πίπτοντας κατὰ πλοκάμους ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κεφαλῆς, κατὰ μῆκος τῶν νῶτων μέχρι τῶν ποδῶν. Ἐφερε καὶ πέπλον ὄν μόνον ἀπᾶς ἡ δὲς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς παρουσίας τῆς, ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

Δὲν ἦτο ποσῶς ἡ μεσαζούσα, διότι ἐκεῖνη ἔφερε φόρεμα ἐκ μερινοῦ κυανοῦ ἀνοικτόν, ἐνῶ αὐτῆ λευκόν· πρὸς τούτοις δὲ τὸ παραπέτασμα τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου ἦτο πάραμερισμένον, εἰς τρόπον ὥστε ὅλοι ἠδύναντο εὐκρινῶς νὰ ἴδωσι τὴν μεσαζούσαν ὑπνῶντουσαν, καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσαν κεκαλυμμένον δι' ἐρυθροῦ σαλίου, ὅπως ἐμποδίζῃ τὸ φῶς· δὲν ἐκινήθη ποσῶς ἐκ τῆς θέσεώς τῆς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐσπερίδος κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας τὸ φῶς ἀνέδιδε ζωηροτάτην λάμψιν, ἀλλ' ἔμενεν ἀδρανῆς καὶ ἀναυδος...

Ἡ Katie προχωρήσασα παρέμεινε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς παρουσίας τῆς ὀρθία καὶ ὡμίλει περὶ τῆς προσεχοῦς ἀναχωρήσεως τῆς, ἐδέχθη ἀνθοδέσμη, προσφερθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Tarr, καθὼς καὶ ὀλίγους κρίνους ὑπὸ τοῦ κ.

Crookes, οἵτινες ἦσαν προοδεδεμένοι εἰς τὴν ἀνθοδέσμη. Ἡ Katie τότε παρεκάλεσε τὸν κ. Tarr νὰ λύσῃ τὴν ἀνθοδέσμη καὶ νὰ θέσῃ τὰ ἀνθὰ ἐνώπιον αὐτῆς ἐπὶ τοῦ πατώματος. Ἐκάθησεν ἀκολουθῶς, κατὰ τὸ τουρκικὸν σύστημα παρακαλέσασα πάντας ἡμᾶς, ὅπως πρόξωμεν τὸ ἴδιον περὶ αὐτῆς καὶ ἤρχισε νὰ διανέμῃ τὰ ἀνθὰ, δίδουσα εἰς ἕνα ἕκαστον μικρὰν ἀνθοδέσμη, ἣν περιέσφιγγε διὰ ταινίας κυανῆς.

Ἐγραψεν ἐπίσης ἀποχαιρετητηρίους ἐπιστολάς εἰς τινὰς τῶν φίλων τῆς ὑπαγράφουσα «Annie Owen Morgan» καὶ λέγουσα, ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ ἀληθὲς αὐτῆς ὄνομα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς βίου τῆς. Καὶ εἰς τὴν μεσαζούσαν αὐτῆς ἔγραψεν ἐπιστολήν, ἐκλέξασα διὰ ταύτην ὡς δῶρον κάλυκα ῥόδου. Μετὰ τοῦτο λαβοῦσα ψαλλίδα, ἔκοψε βροστρυχὸν ἐκ τῆς κόμης τῆς καὶ διένειμεν αὐτὸν εἰς ἡμᾶς· κατόπιν δὲ στήριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κ. Crookes, ἔκαμε μίαν στροφὴν ἐπὶ τῆς αἰθούσης, σφίγγουσα τὴν χεῖρα ἐνός ἑκάστου ἐξ ἡμῶν. Ἐπειτα ἐκάθησεν ἐκ νέου καὶ ἔκοψε πολλὰ τεμάχια ἐκ τοῦ φορέματός τῆς, ἅτινα διένειμεν εἰς ἡμᾶς ὡς δῶρα. Βλέποντες τόσοσιν μεγάλας ὁπὰς διανοιχθείσας εἰς τὸ φόρεμά τῆς, τὴν ἠρωτήσαμεν ἐὰν ἠδύνατο νὰ διορθώσῃ τὴν βλάβην ταύτην τοῦ φορέματός τῆς, ὅπως τοῦτο εἶχε κάμει καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις. Ἐφερε τότε τὸ κεκμμένον μέρος ἐπὶ τῆς λάμπης τοῦ φωτός, ἐκτύπησε τοῦτο ἄνωθεν καὶ στιγμιαίως τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐγένετο ἐντελῶς ἀκέραιον, ὡς εἶχε πρότερον. Ἐκεῖνοι οἵτινες εὐρίσκοντο πλησίον αὐτῆς ἤγγισαν τὸ ὕψος, ἐξετάσαντες τοῦτο τῆ ἀδεία τῆς καὶ ἐβεβαίωσαν, ὅτι οὔτε ὀπή, οὔτε ῥαφή, οὔδὲ ἄλλο τι παραπλήσιον ἐφαίνετο ἐκεῖ ὅπου πρὸ μιᾶς ἡρῆς στήριξης εἶχον ἴδει ὁπὰς πολλῶν ποδῶν διαμέτρου.

Μετὰ ταῦτα ἔδωσε τὰς τελευταίας παραγγελίας τῆς εἰς τὸν κ. Crookes καὶ ἄλλους αὐτῆς φίλους, περὶ τῆς διαγωγῆς ἣν ἐμελλον νὰ τηρήσουν. Αἱ παραγγελίαι τῆς ἐσημειώθησαν ἐπιμελῶς καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν κ. Crookes. Ἐφάνη τότε κεκοπιακίᾳ κοί ἔλεγε περιλύπως, ὅτι ἐπεθύμει ν' ἀναχωρήσῃ, καθότι αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἐξηντλοῦντο. Ἀνταπῆντα περιπαθῶς εἰς ὅλους τοὺς χαιρετισμούς μας, οἱ δὲ παρευρισκόμενοι τὴν ἠὺχαρίστουσαν διὰ τὰς θαυμασίας δηλώσεις, ἄς τοῖς παρέσχεν. Ἐνῶ δὲ διημῦνετο πλησίον τῶν φίλων τῆς, ῥίψασα τὸ τελευταῖον βλέμμα σθερὰ καὶ σκεπτικόν, κατεβίβασε τὸ παραπέτασμα καὶ ἐγένετο ἀφαντος.

Ἦκούσαμεν κατόπιν ν' ἀφυπνίζῃ τὴν μεσαζούσαν, ἣτις τὴν παρεκάλεσε δακρῦουσα νὰ μείνῃ ἐπ' ὀλίγον, πλὴν ἡ Katie τῆ εἶπε: «Φιλτάτη, δὲν δύναμαι ἢ ἐντολή μου ἔληξεν, εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῆσῃ». Ἦκούσαμεν κα-

τόπιν τὸν ἦχον τοῦ ἀποχαιρετητηρίου φιλήματος αὐτῆς καὶ ἡ μεσαζούσα παρουσιάσθη εἰς τὸ μέσον ἡμῶν ἐξ ὁλοκλήρου ἐξηντλημένη καὶ περίφοβος.

Ἡ Katie εἶπεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ τοῦ λοιποῦ μηδὲ νὰ δεικνύει τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτι συμπληρώσασα κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν τὰς ψυχικὰς αὐτῆς δηλώσεις διῆλθε ζωὴν πολὺ κοπιώδη, ὅπως ἐξαλείψῃ τὰ

σφάλματα αὐτῆς, ὅτι εἶχε ὀρισθῆ ὅπως ὑψωθῆ κατὰ μίαν ἀνωτέραν βαθμίδα τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ζωῆς καὶ ὅτι μόνον κατὰ μακρὰ διαλείμματα θὰ ἠδύνατο νὰ συγκοινωνῆσῃ μετὰ τῆς μεσαζούσης, δυνάμει τῆς μαγνητικῆς αὐτῆς διαυγείας.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

ΑΛΕΞ. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

ΠΩΣ ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΝ(*)

ΒΙΒΛΙΟΝ, πῶς ἐκτυπῶνται ἐν βιβλίον; Ἰσως φανῆ ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀπλουστάτη διὰ τοὺς μὲν, ἀνιγματοῦς διὰ τοὺς δέ. Καὶ ὅμως εἶναι ἐργασία πολυποικίλος. Ἐπειδὴ δὲ ἐνέχει περιεργὰ τινα καὶ διδακτικὰ συνάμα, θὰ προσπαθῶμεν νὰ περιγράψωμεν ταῦτα μετὰ πάσης δυνατῆς λεπτομερείας.

Βεβαίως κατὰ πρότερον ὁ συγγραφεὺς ὀφείλει νὰ συγγράψῃ τὸ βιβλίον, κατόπιν δ' ἐξ ἀπλοῦ ὕλικου νὰ κατασκευασθῶσιν οἱ τυπογρ. χαρακτήρες, νὰ στοιχειοθετηθῇ, ἐκτυπωθῇ καὶ βιβλιοθετηθῇ. Πάντα ταῦτα φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπλουστάτα ὅσον καὶ εὐκόλα, μὴ ἀπαιτοῦντα κατὰ τὸ φαινόμενον καμμίαν βραδύτητα. Ἄλλ' ὄχι· διὰ νὰ κατορθωθῶσιν ὅλα ταῦτα ἀπαιτοῦνται τὰ ἑξῆς:

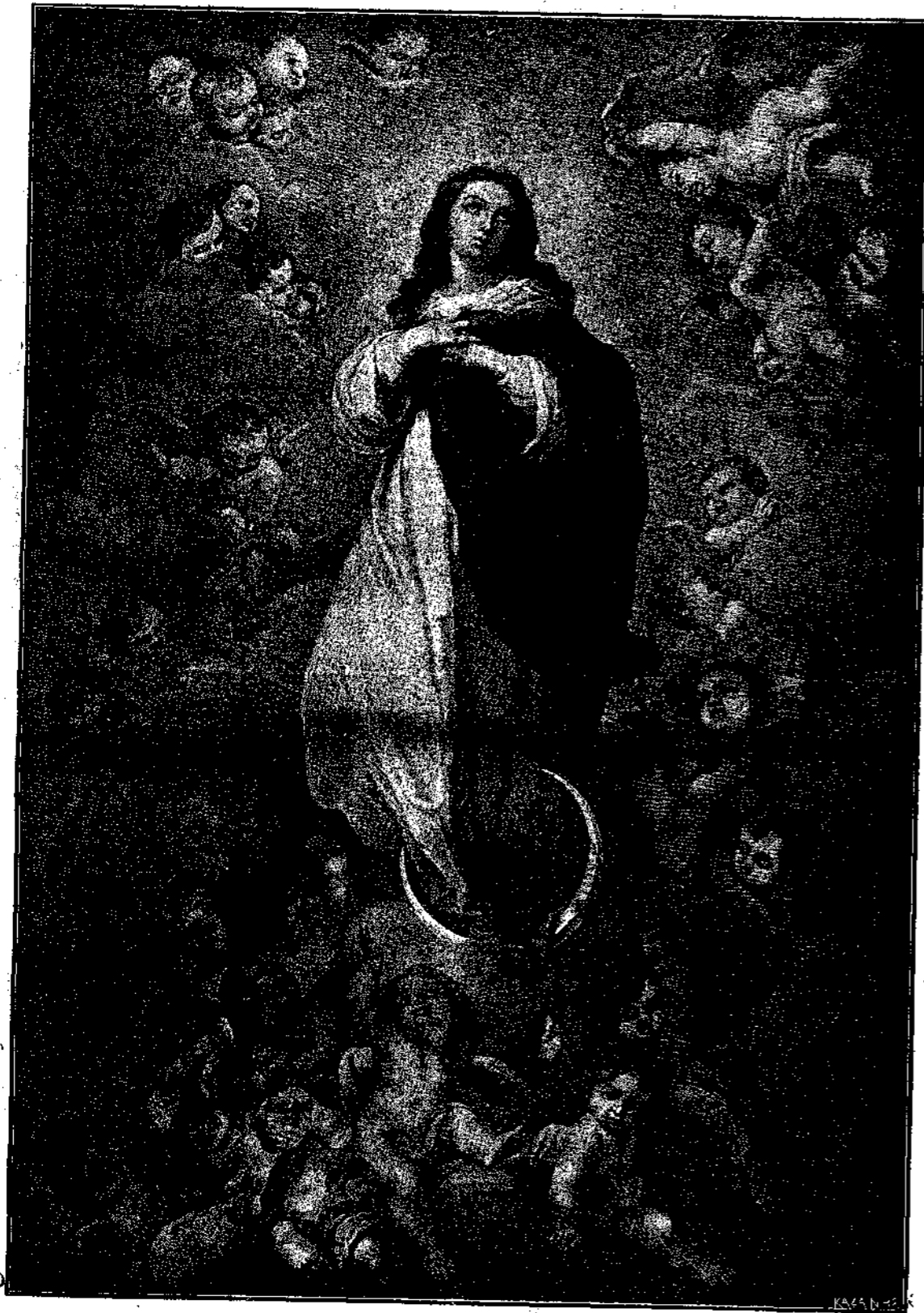
Πρῶτον πρέπει νὰ κατασκευασθοῦν οἱ τυπογραφικοὶ χαρακτήρες (στοιχεῖα). Οἱ τυπογραφ. χαρακτήρες κατασκευάζονται ἐκ μίγματος μολύβδου, ἀντιμονίου, χαλκοῦ καὶ κασιτέρου.

Ὅλοι οἱ τυπογραφ. χαρακτήρες εἶναι ἀποτυπωμένοι εἰς τεμάχιον χαλκοῦ ἔχοντος περίπου μῆκος 5 ἑκατοστῶν καὶ πάχος 1 ἑκατοστοῦ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται μήτρα (τύπος). Ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι τὸ αὐτὸ βάθος ἐν τῇ μήτρᾳ ἵνα καὶ τὰ στοιχεῖα χυνόμενα

ἔχωσι τὸ αὐτὸ ὕψος, τοῦτο δὲ κατορθοῦται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν μήτρων ὑπὸ εἰδικῶν ἐργασίων, βαθμύτρον ὀνομαζομένου. Τὸ τεμάχιον τοῦτο ἐτοιμασθὲν τίθεται ἐπὶ τῆς ὑπαρχούσης θέσεως ἐν τῷ ἐμπροσθίῳ μέρει τῆς μηχανῆς ἀκριβῶς ἐναντι τῆς μικρᾶς ὀπῆς, δι' ἣς ἐξέρχεται τὸ μίγμα τοῦ μετάλλου πιεζόμενον καταλλήλως ὑπὸ τῆς ὑπαρχούσης ἐν τῷ μικρῷ λέβητι ἀντλίας, ταυτοχρόνως δὲ διέρχεται ὕδωρ διὰ μικρῶν σωλήνων καὶ ψύχει αὐτὸ. Διὰ τῆς αὐτῆς κινήσεως πλέον ἐξέρχεται τὸ στοιχεῖον σχεδὸν ἑτοιμον· λέγω δὲ σχεδόν, διότι θέλω περιγράψῃ τὴν κατασκευὴν τῶν στοιχείων μὲ τὰς παλαιότερας μηχανάς, αἵτινες ἀπαιτοῦν μετὰ τὴν κατασκευὴν τῶν στοιχείων καὶ ἄλλην συμπληρωματικὴν ἐργασίαν, ἐνῶ αἱ νεώτεροι (τοιαύτην πρὸ ὀλίγου ἐπινοήθησαν τὰ ἡμέτερα Καταστήματα) ἔχουσι διαφόρους τελειότητας κατορθοῦσι διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, ὅν ἕως ἐδῶ ἤδη ἔχω περιγράψῃ, νὰ ἐτοιμάζουσι τὰ στοιχεῖα τέλεια καθ' ὅλα δι' ἐκτύπων. Ἐξερχόμενα τὰ στοιχεῖα ἐκ τῆς παλαιότερας μηχανῆς, ἣτις εἶναι ἀκόμη ἐν χρήσει, παραλαμβάνουσι αὐτὰ οἱ μικροὶ ἐπὶ τούτῳ ἐργάται καὶ λειαινουσι τελείως ἐπὶ πλακῶν ἐκ σμύριδος, θέτουσιν αὐτὰ εἰς πήχεις, οὓς ὁ ἀρχιτεχνίτης παραλαμβάνει καὶ θέτει ἐπὶ τῆς κοπτικῆς τραπέζης ἀφαιρῶν τὰν περιττὸν καὶ ἐξέχον, εἰς τρόπον ὥστε ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῶν στοιχείων οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει εἰ μὴ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ γράμματος ἐν εὐθυγραμμίᾳ.

Ὁὕτω λοιπὸν ἀφοῦ κατασκευασθοῦν τελείως τὰ διάφορα στοιχεῖα καὶ διαστήματα (μικρὰ τεμάχια, ὅπως τὰ στοιχεῖα, μὴ ἔχοντα ὀφθαλμὸν καὶ τὸ ὕψος τῶν στοιχείων καὶ χρησιμεύοντα πρὸς χωρι-

(*) Σ. Φ. Βεβαίως οἱ ἀναγνώσταί μας θὰ ἀγνοοῦν τὴν ἐργασίαν, ἣτις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἐκτυπωθῇ ἐν βιβλίον, καθὼς καὶ τὸν τρόπον τῆς γενικῆς ἐκτυλίξεως τῆς ἐνδιαφερούσης ταύτης ἐργασίας, διὰ τοῦτο παρεκάλεσαμεν τὸν κ. Θεοδῶρα Ἀνίστη Κωνσταντινίδην (οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν), εἰδικώτατον περὶ τὸ θέμα τοῦτο καὶ διευθυντὴν τῶν ἐργασιασίων τῶν Καταστημάτων Κωνσταντινίδου νὰ γράψῃ πῆν μίαν ταύτην καὶ λεπτομερῆ περιγραφὴν.

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ἢ Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

(Ἐκ τοῦ βίου τῆς Παναγίας). Εἰκὼν ἀριστουργηματικὴ Ραφαήλου. Ἀντιγραφή Βρενδαμοῦρ.

σμὸν τῶν λέξεων ἀπ' ἀλλήλων) παραδίδονται εἰς τὸν τυπογράφον, ὅπως τοποθετήσῃ ἕκαστον γράμμα ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει τῆς γραμματοθήκης, ἥτις εἰς μὲν τὴν Ἑλληνικὴν ἀπαρτίζεται ἐκ 212 ὑποδιακρίσεων, ἥτοι κεινῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου, κεφαλαίων, τόνων, πνευμάτων, τελειῶν,

ὅλα, εἶναι προτιμώτερον, εἶδων ἐκ διαλειμμάτων νὰ φροντίζῃ, οὕτως ὥστε ὁ τυπογράφος νὰ μὴ βραδύνη ἕνεκεν ἐλλείψεως τῆς ὕλης. Ὁ ἐργοστασιάρχης ἀφοῦ λάβῃ τὰ χειρόγραφα καὶ ἀκούσῃ πᾶσας τὰς ὁδηγίας τοῦ συγγραφέως, παραδίδει αὐτὰ εἰς τὸν ἐργάτην, ὅστις ἀμέσως θὰ σχημα-

A	B	Γ	Δ	E	Z	H	Θ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ
I	K	Λ	M	N	Ξ	O	Π	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η
P	Σ	T	Υ	Φ	X	Ψ	Ω	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α
ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω
υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ
ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο
ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι
η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η
ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε
α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α	α
β	β	β	β	β	β	β	β	β	β	β	β	β	β	β	β	β	β	β	β
γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ	γ
δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ	δ
ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε
ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ	ζ
η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η	η
θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ	θ
ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι
κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ	κ
λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ	λ
μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ	μ
ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν	ν
ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ	ξ
ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο	ο
π	π	π	π	π	π	π	π	π	π	π	π	π	π	π	π	π	π	π	π
ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ	ρ
σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ	σ
τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ	τ
υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ	υ
φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ	φ
χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ	χ
ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ	ψ
ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω

κομμάτων, ἀριθμῶν κλπ., εἰς δὲ τὴν Γαλλικὴν ἐξ 162. Ὡς ἐν τῷ ἄνωθι ἀκριθεὶ καθ' ὅλας τὰς ὑποδιακρίσεις σχεδιογραφημάτων βλέπετε, ἡ τοποθέτησις τῶν στοιχείων γίνεται ἀναλόγως τῆς χρησιμότητος ἑκάστου, ὅπως ὁ ἐργάτης ἔχῃ πλησιέστερον τὰ περισσότερον χρήσιμα στοιχεία.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς τοποθετήσεως ὁ συγγραφεὺς ἔρχεται εἰς συνεννόησιν μὲ τὸν ἐργοστασιάρχην, εἰς ὃν ὀφείλει νὰ ὑποδείξῃ τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον θέλει δώσει εἰς τὸ ἔργον τοῦ (σχήματα δὲ εἶναι τὸ δίπτυχον, τὸ τετράπτυχον, τὸ ὄγδον, τὸ δωδέκατον, τὸ δέκατον ἕκτον, τὸ εἰκοστὸν τέταρτον, 32ον, 64ον, καὶ τὸ 96ον), ἐκλέγει δὲ ἐκ τοῦ δειγματολογίου τοὺς καταλλήλους ρυθμοῦ χαρακτῆρας διὰ τὸ κείμενον, διὰ τὰς σημειώσεις ἢ σχόλια, ἐὰν ἔχῃ, καὶ διὰ τοὺς γενικοὺς τίτλους.

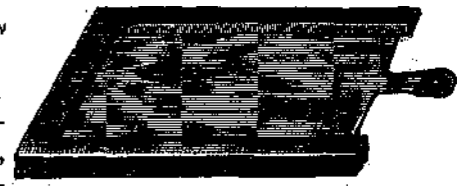
Ὁ συγγραφεὺς ὀφείλει ἐπίσης εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἐργοστασιάρχην πᾶσαν τὴν ὕλην τοῦ ἔργου ἐν χειρογράφοις ἐτοιμίαι, μὴ περιμένων νὰ κάμῃ προσθήκας καὶ ἀφαιρέσεις εἰς τὴν διορθώσιν, καθ' ὅσον τοῦτο μεγάλως βλάπτει τὴν ἐργασίαν περὶ τὴν ἐγκαιρὸν ἐκτύπωσιν τοῦ πονήματος. Ἐὰν δ' ὅμως δὲν δύναται νὰ παραδώσῃ πάντα τὰ χειρόγραφα ἔτοιμα καθ'

τίση ἐν τῷ συνθετηρίῳ τοῦ (Σχ. 1) τὸ σχῆμα τοῦ μήκους τοῦ στίχου ἀρχόμενος τῆς στοιχειοθεσίας ἐκ τῆς γραμματοθήκης.

Ὅτω προχωρῶν, σχηματίζει ἐκάστην σελίδα ἢ θέτει ἐπὶ τοῦ σελιδοθέτου (Σχ. 2) παρεμβάλων μεταξὺ τῶν στίχων συνήθως ἐν διαστήχῳ, ὅπως ἀνετώτερον κατορθοῦται ἡ ἀνάγνωσις. Ἀφοῦ συμπλήρωσιν τοιοῦτοτρόπως τὰς σελίδας τοῦ πρώτου τυπογράφου φύλλου ὁ ἐργάτης διὰ τοῦ μικροῦ πιεστηρίου τῆς χειρὸς (Σχ. 3) τυπώνει ἐν ἀντίτυπον, ἵνα ὁ συγγραφεὺς κάμῃ τὰς ἀπαιτούμενας διορθώσεις ἐν τῷ περιθωρίῳ, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὸν ὀπισθεν πίνακα.

Σχ. 1.

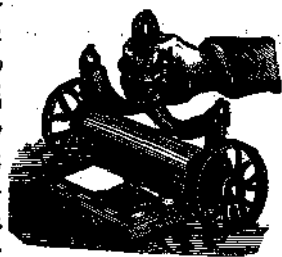
Σχ. 2.

1/3 Ο δὲ Κολοκοιρώνης παρε-
 1/2 τήρησεν ὅτι τὸ κέτρον τοῦ
 1/4 ἐχθροῦ ἤτο|δυνατόν καὶ ἀδύ-
 1/2 νατοὶ αἱ πτε|ρυγές του, διὰ
 1/3 τοῦτο ἀφοῦ ἐθάρρυνε τὸ κατὰ
 1/4 τὴν κάμινον |μικρὸν σῶμα,
 1/2 μετέβη μητὰ τοῦ σημαιοφό-
 1/4 ρου του Καρα|~~χ~~ και τοῦ
 1/4 ὑπασπιστοῦ |Φωτάκου| του
 1/3 πρὸς τὸ ἄλλο|~~α~~μέρος, τὸ

μεταστροφή γραμματος
 πρόσθεσις γραμματος
 ἀραίωσις λέξεων
 ἑνωσις λέξεων
 ἀφαιρέσις γραμματος
 διὰ προσκλ. χαρακτήρ.
 ἀλλαγὴ γραμματος
 μετάθεσις γραμμάτων
 μετάθεσις λέξεων
 ἀφαιρέσις λέξεων

λεπτοτάτης καὶ δυσκολο-
 τάτης ἐργασίας. τὸ ὕψος
 ὄλων τῶν στοιχείων καὶ
 τῶν τυχόν εἰκόνων, καθὼς
 καὶ τὴν ἀνάλογον μελάνην,
 ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν
 ποιότητα τοῦ χάρτου, δια-
 τάσσει τὸν χαρτοθέτην νὰ
 ἀρχίσῃ τὴν ἐκτύπωσιν, ὅσ-
 τισ καὶ ἀρχεται ταύτης
 οὕτω: Λαμβάνει ἀνὰ ἓν
 φύλλον χάρτου ἐκ δεσμί-
 δος, ἥτις εὐρίσκεται εἰς
 τὴν ἄνωθεν τοῦ πιεστη-
 ρίου ἐπὶ τούτῳ θέσιν (σχ.
 6 Β), καὶ θέτει ἐπὶ τοῦ

πιεστικοῦ κυλίνδρου (σχ. 6 Γ). Ταυτοχρόνως δὲ
 ἐκ τοῦ κεντρικοῦ μελανοδοχείου (σχ. 6 Δ) παρα-
 λαμβάνουσι τὴν μελάνην οἱ μελανοφόροι κυλιν-
 δροὶ (σχ. 6 Ε) ὁ εἰς παρὰ τοῦ ἄλλου, οὕτως
 ὥστε ὁ τελευταῖος μεταδίδει τὴν μελάνην ἐπὶ
 τῆς ἐστοιχειοθετημένης πλακῶς (σχ. 7 Α). Πε-
 ριστρεφομένου τότε τοῦ πιεστικοῦ κυλίνδρου ἄνω-
 θεν τῆς πλακῶς ἐκτυπῶνται τὸ φύλλον, ὅπερ
 ἐξερχόμενον παραλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ πτερυγίου

Σχ. 3.

Ὁ συγγραφεὺς λοιπὸν ἀφοῦ διορθώσῃ μετὰ
 προσοχῆς τὸ φύλλον, ἂν μὲν ἔχῃ πολλὰ σφάλ-
 ματα, ἀπαιτεῖ καὶ δευ-
 τέραν διορθώσιν, ἵνα
 παραβάλλῃ, ἂν ἔγειναν
 τὰ σημειούμενα ἐν τῇ
 πρώτῃ· ἂν δὲ ἔχῃ πολὺ
 ὀλίγα, τότε πλέον εἰς
 τὸ τέλος τῆς τελευ-
 ταίας σελίδος γράφει
 «Τυπωθῆτω μετὰ τὴν
 διορθώσιν» θέτων κά-
 τωθι τὴν ὑπογραφήν του, ἵνα μὴ ὁ τυπογράφος
 φέρῃ εὐθύνην νέου τυχόν σφάλματος, ὃ ἤθελεν
 εὖρῃ ὁ συγγραφεὺς μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν.

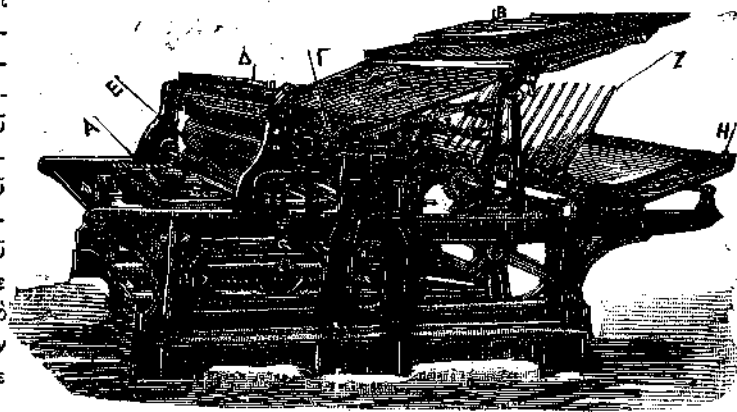
Οὕτω τελείως καταρτισθὲν πλέον στοιχειοθε-
 τικῶς τὸ τυπογρ. φύλλον παραδίδεται εἰς τὸν τυ-

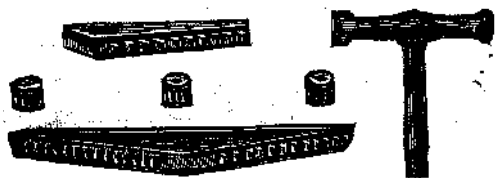
Σχ. 4.

πογράφον πιεστήν, ὅστις θέτει πᾶσας τὰς σελί-
 δας ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς τραπέζης καὶ
 σφίγγει αὐτὸ τοποθετῶν εἰς ἀραι-
 ωσιν ἐκάστης σελίδος (ὅπως μεί-
 νουν τὰ λευκὰ περιθώρια) τὰ κα-
 τάλληλα μέταλλα, ἐντὸς σιδηροῦ
 πλαισίου (Σχ. 4), διὰ τῶν ὀδον-
 τωτῶν σφιγκτήρων (Σχ. 5). Ἀφοῦ
 καταρτίσῃ αὐτὸ ὡς ἐν σῶμα, με-
 ταφέρει τοῦτο ἐπὶ τῆς πλακῶς τοῦ
 πιεστηρίου (Σχ. 6 Α.), ὅπερ εἶνε
 μηχανήμα ἐργαζόμενον ὡς ἐπὶ τὸ
 πλείστον ἐπὶ ὀδοντωτῶν τροχῶν
 καὶ κινούμενον εἴτε δι' ἀτμοῦ, εἴτε
 δι' ἤλεκτρισμοῦ.

Ὁ πιεστής, ἀφοῦ κανονίσῃ διὰ

Σχ. 6.

Σχ. 5.

(σχ. 6 Ζ), ἀπαρτίζοντος καὶ αὐτοῦ μέρος τοῦ
 πιεστηρίου, καὶ μεταφέρεται ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν
 κειμένης τραπέζης (σχ. 6 Η) τὸ ἐν κατόπιν τοῦ
 ἄλλου μέχρι ἐκτύπωσης ὄλων τῶν ἀντιτύπων.
 Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκτύπωσης ὁ πιεστής ὀφεί-
 λει νὰ μετρήσῃ τὰ ἀντίτυπα καὶ βεβαιωθῆ ἂν
 ἐξετυπώθῃ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς αὐτῶν· εἴτα
 δὲ παραδίδει ταῦτα εἰς τὸν ἐργάτην βιβλιοδέτην,

ὅστις, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς τὰ μετρήσῃ, τὰ διπλώνει
 ἀναλόγως τοῦ σχήματος τοῦ βιβλίου, καὶ δένων
 αὐτὰ εἰς πακέτα γράφει ἐπ' αὐτῶν τὸν ἀριθμὸν
 τοῦ τυπογρ. φύλλου, ἀναμένει δὲ τὴν ἐκτύπωσιν
 ὄλων τῶν φύλλων, ἵνα, ἀφοῦ θέσῃ ἐπὶ τῆς τρα-
 πέζης ἅπαντα, ἀρχίσῃ νὰ συνθέτῃ ἀνὰ ἓν φύλ-
 λον ἐξ ἐκάστου ὅπως συμπληρώσῃ ἐκαστον σῶμα·
 συμπληρῶν δὲ ταῦτα παραδίδει εἰς ἄλλον ἐργά-
 την, ὅστις συρράπτει αὐτά. Μετὰ τοῦτο δὲ ἄρ-
 χεται ἡ ἐργασία τῆς προσκολλησεως τῶν χρω-
 ματιστῶν ἐξωφύλλων, καὶ οὕτω λήγει ὅλη ἡ

πολυποίκιλος ἐργασία τῆς ἀποπερατώσεως ἐνὸς
 βιβλίου.

Διὰ τῆς μικρᾶς ταύτης ἱστορικῆς ἀφηγήσεως
 περὶ τῆς ἐκτύπωσης ἐνὸς βιβλίου πιστεύομεν,
 ὅτι οἱ ἀναγνώσται ἐπέισθησαν, ὅτι δὲν εἶνε καὶ
 τόσον ἀπλῆ καὶ εὐκόλος ἡ παρασκευὴ ἐνὸς βι-
 βλίου, καὶ θὰ ἔμαθον λεπτομερῶς ἐκ πόσων χει-
 ρῶν καὶ ἐργαλείων διήλθε τὸ παρὸν τεῦχος τῆς
 «Φύσεως», ἵνα παραδοθῇ εἰς αὐτοὺς καθ' ὅλοκλη-
 ρίαν ἑτοιμον.

ΘΗΣΙΣ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΝ
ΚΑΡΔΙΤΣΑ—ΤΡΙΚΚΑΛΑ—ΛΑΡΙΣΣΑ

Ἐρχόμενοι εἰς Βόλον, μεγίστην ἐκδούλευσιν
 προσφέρετε καὶ εἰς ἐαυτὸν καὶ εἰς τὸν τόπον, εἰσ-
 χωρῶντες εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Θεσσαλίας. Τοῦτο
 δὲ πράττοντες, πολλὰ μαθαίνατε συγχρόνως, γνω-
 ρίζοντες ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ὡραίαν ταύτην χώραν
 καὶ τοὺς ἠπίους, φιλοτίμους καὶ φιλέργους κατοί-
 κους τῆς ὁ τόπος εὐχαριστεῖται σημαντικῶς ἐκ τῆς
 παρουσίας ξένων στοιχείων, ἔστω καὶ προσκαί-
 ρων, διότι βοηθεῖται πολὺ, εἰτεδιὰ τοῦ λόγου,
 εἴτε δι' ἔργων. Ἡ Θεσσαλία ἔχει ἀνάγκην πολ-
 λῶν πραγμάτων, ἐμπορίου καὶ βιομηχανίας, γε-
 ωργίας καὶ κτηνοτροφίας, κεφαλαίων καὶ χειρῶν
 διὰ νὰ προοδεύσῃ καὶ εὐημερήσῃ. Εἶναι ἔδαφος
 γόνιμον καὶ διψῆ ὕδατος καὶ ῥύμης. Ἐνέχει δὲ
 καὶ τοιαῦτα πλεονεκτήματα καλλονῆς φυσικῆς
 καὶ τοπεῖα ἀξιόλογα, περιέργα καὶ θαυμάσια,
 ὥστε κατχορηγεῖσθε ἐκ τῆς ὠραιότητος αὐτῶν.
 Τὸ Βελεστίον, πρώτη μετὰ τὸν Βόλον ἐρχομένη
 σημαντικὴ πόλις, κεῖται εἰς τὴν κοιλάδα πολυ-
 ποικίλης σειρᾶς βουνῶν, διαχωριζόντων τὰς ἐκτε-
 ταμένας πεδιάδας τῶν Φαρσάλων καὶ τῆς Λα-
 ρίσσης ἀφ' ἐνός, καὶ τοῦ Βόλου ἀφ' ἑτέρου. Αἱ
 κοιλάδες δ' αὐταί, τὰ πολυποίκιλα καὶ πολύ-
 μορφα ὄρη, αἱ παραποτάμια πόλεις καὶ ῥωμαν-
 τικά τινα σημεῖα τῆς Θεσσαλίας μετὰ τῶν ἀπορ-
 ρῶγων Τεμπῶν καὶ τῆς ἐκτεταμένης σειρᾶς τοῦ
 Ὀλύμπου εἰς τὸ βάθος, συμπληροῦσι τὴν ὄλην
 ἔκτασιν τῆς Θεσσαλικῆς χώρας, ἥτις ἀρχαίῳθεν
 ἐθαυμάσθη, ἐφημίσθη καὶ ἐδοξάσθη· καὶ ἥτις φεῦ!
 ἐπέπρωτο, μόνον ἐσχάτως, εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρό-
 νους, ν' ἀποτελέσῃ μικρὰν ὄασιν στείρωσεως καὶ
 ἀδρυνείας, πικρίας καὶ ἀτασθαλείας.
 Ἡ σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία τῆς Θεσσαλίας,
 ἐπετέλεσε τὸ πρῶτον βῆμα τῆς προόδου καὶ
 ἀναπτύξεως τῆς ἐπὶ σειρὰν αἰῶνων καθυστερησά-
 σης πρὸς ἐκπολιτισμὸν ταύτης χώρας. Ἔτερον
 οὐδὲν ἀτυχῶς ἐπῆλθεν ἐκτοτε ἢ μόνῃ ἡ φιλοτι-
 μία καὶ ἀσθενὴς προοδευτικὴ τάσις τῶν κατοί-
 κων καὶ διὰ τοῦτο τὰ πάντα στενάζουσιν ὑπὸ

τὸ βαρὺ τοῦ αἰωνίου καθεστῶτος σκῆπτρον. Γεωρ-
 γία, κτηνοτροφία, βιομηχανία, ἐμπόριον, κλήρος
 καὶ ἐκπαίδευσις ἔμειναν ὀπίσω, χάρις τῇ ἀβουλίᾳ
 καὶ ἀτολμίᾳ τῆς τε διοικήσεως καὶ τῶν κεφαλαίων·
 ἂν δ' ἐξαιρέσθη τὸν Βόλον, ὅστις ὄντως προώ-
 δευσε καὶ προοδεύει, καὶ κάπως εὐημερεῖ, αἱ
 λοιπαὶ πόλεις τῆς Θεσσαλίας κυριολεκτικῶς καὶ
 πραγματικῶς, ἄνευ ὑπερβολῆς, ὑποφέρουσι. Τὸ
 δὲ περιέργον, ὅπου καὶ ἂν μεταβῇ τις ἐκεῖ, βλέπει
 καὶ ἀκούει αὐτοὺς τοὺς κατοίκους παραπνοημέ-
 νους καὶ σφιγγῶντας διὰ τὴν ἀνάπτυσιν καὶ βελ-
 τίωσιν ἐαυτῶν καὶ τῆς χώρας των.

Ἀπὸ τοῦ Βόλου μεταβαίνετε σιδηροδρομικῶς
 εἰς Βελεστίον καὶ διὰ καταλλήλου διακλαδώ-
 σεως, ἀφ' ἐνός μὲν εἰς Λάρισσαν καὶ ἀφ' ἑτέρου
 εἰς Φάρσαλα, Καρδίτσαν Τρίκκαλα, καὶ Καλαμ-
 πάκαν. Καὶ εἰς μὲν τὸ Βελεστίον, τὰ Φάρσαλα
 καὶ Καλαμπάκαν, ἐκτὸς τῆς ὄντως φυσικῆς αὐτῶν
 καλλονῆς, λαμπροτάτης τοποθεσίας καὶ ἐξαι-
 ρέτου καὶ γονιμοτάτης χώρας, πρὸς παραγωγὴν
 προϊόντων καὶ κατασκευῆς διαφόρων ἐργασιῶν καὶ
 βιομηχανικῶν ἐργοστασίων, τίποτε ἄλλο δὲν θὰ
 σᾶς κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον· αὐταὶ δὲ αἱ πόλεις
 εἰσὶν ἀθλιέσταται, στάσιμοι πάντοτε καὶ ἀνάξια
 πλείονος λόγου. Θὰ περιορισθῶμεν ἐπομένως εἰς
 τὴν περιγραφὴν τῆς Καρδίτσας, τῶν Τρικκάλων
 καὶ τῆς Λαρίσσης, τῶν κυριωτέρων τῆς Θεσσα-
 λίας μερῶν.

Ἡ Καρδίτσα, πρωτεύουσα ἐπαρχίας, κεῖται ἐν
 τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ὀμωνύμου πεδιάδος, 9 1/2
 κυβικῶν χιλ. χωρητικότητος, παραγούσης καπνὸν
 καὶ ἀφθόλους δημητριακοὺς καρπούς, ἔχει 9 χιλ.
 κατοίκους καὶ εὐρίσκεται ἐπὶ τῷ Καλέντζῃ, παρα-
 ποταμίῳ τοῦ Πηνειοῦ. Ἡ τοποθεσία τῆς εἶναι
 ὠραιότατη μὲ θῆαν λαμπροτάτην καὶ ἔχει μερι-
 κὰς καλὰς οἰκοδομὰς, μὲ πλατεῖαν μεγάλην καὶ
 εὐρύχωρον, περίξ τῆς ὁποίας ὑπάρχουσι τὰ κυριώ-
 τερα καφενεῖα τῆς πόλεως, καταστήματα, ἐστια-
 τῶρια καὶ ξενοδοχεῖα. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα,
 παρὰ τὴν συγκέντρωσιν ἀρκετῆς ὑπαλληλίας,
 πρωτοδικείου καὶ στρατοῦ, εἰσὶν ἐντελῶς ἀπερι-
 ποίητα, ῥυπαρὰ καὶ στενόχωρα.

Ἐπεσκέφθημεν τὸν κ. Ἀχ. Μυλωνᾶν, ταμίαν καὶ τὸν κ. Ἐμ. Βερνίκου, διαχειριστὴν τοῦ μονοπωλείου, συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως», φιλέργους καὶ δραστήριους ἐνημέρους λειτουργούς, ἐν τοῖς γραφείοις αὐτῶν. Ὁ κ. Βερνίκος, κάλλιστος, ἡλικιωμένος ἀνὴρ, εἶναι κοσμοπολίτης, ζήσας πολυετῶς εἰς Ῥωμουνίαν καὶ Ῥωσίαν καὶ διατηρεῖ ἀκριβῆς ἐτι τὰς ἀναμνήσεις τῶν τῶς εὐτυχισμένων ἐκείνων μετῶν, περὶ ὧν ἤδη εἶπομεν ἀρκετὰ. Εὐχαριστεῖται δὲ ἤδη πολὺ διηγούμενος τὰ τοῦ βίου του ἐκείνου.

Ἐχει δ' ἐπίσης υἱὸν ἐπιστήμονα καὶ κάλλιστα μεμορφωμένον. Ἐνταῦθα ἐγνωρίσαμεν καὶ τὸν κ. Δημ. Ταϊάκαν, παλαιὸν συνδρομητὴν μας, κάλλιστον ἐπίσης φίλον καὶ πατριώτην, ἀντιπρόσωπον τῶν ἐκτεταμένων κτημάτων καὶ ἐργασιῶν Ἀγαθοκλέους ἐν Θεσσαλίᾳ, δῆμου Κιερίου, ἐκατὸν χιλ. στρεμμάτων, ἅτινα παράγουσι σιτηρὰ καὶ τὰ καλεῖται καπνὰ τῆς Θεσσαλίας, λίαν φιλόπονον καὶ ἀκάματον ἄνδρα. Τὸν εὐρίσκετε δὲ πανταχοῦ πρόντα, ἀεικίνητον καὶ ἀγρυπνον φύλακα τῶν συμφερόντων τοῦ κυρίου του. Εἶναι δὲ πολὺ φιλότιμος καὶ λίαν περιποιητικὸς.

Τὰ Τρίκκαλα, δῖωρον ἐντεῦθεν ἀπέχοντα, εἶναι ὠραιοτέρα καὶ μεγαλειτέρα πόλις, ἀλλὰ κακοδιηρημένη καὶ κατερειπωμένη ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἀδιαφορίας. Εἶναι ἡ ἀρχαία Τρίκκη, πρωτεύουσα ἐπαρχίας καὶ νομοῦ μὲ 20 χιλ. κατοίκους καὶ κεῖται ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ὄχθων τοῦ Ἀθηναίου ποταμοῦ, οὐ μακρὰν τοῦ Πηνειοῦ καὶ τοῦ μεθοριακοῦ σταθμοῦ τῆς Κούτρας, διεξάγουσα σημαντικὸν ἐμπόριον σιτηρῶν, καπνοῦ καὶ μετὰ ξης. Τὰ Τρίκκαλα ἦσαν πόλις διάσημος τὸ πάλαι διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, νῦν δὲ κατὰ τὸν χειμῶνα συναθροίζονται πολλοὶ ξένοι, κατερχόμενοι ἐξ Ἠπείρου καὶ Μακεδονίας χάριν ἐμπορίας σιτηρῶν, κτηνῶν καὶ καπνοῦ. Ἐχουσι πλατεῖαν μεγάλην καὶ καλλιθέατον, ἀνδρῶν στοιχίας καφενεῖα καὶ ξενοδοχεῖα, κτίρια καλὰ ἐκατέρωθεν τοῦ Ἀθηναίου, συνδεόμενα διὰ δύο λιθίνων εὐρείων γεφυρῶν ἀλλὰ ὁ ἱστορικὸς οὗτος ποταμὸς δυστυχῶς σήμερον κατήντησε ὀχετὸς ρυπαρῶν ὑδάτων καὶ πηγῆ δυσωδίας καὶ ἀκαθαρσιῶν, ἐνεκα τῆς στασιμότητος αὐτῶν εἰς τινα ἐντὸς τῆς πόλεως σημεῖα. Βαρῆλια, χοῖροι καὶ πλύσεις ἐνδυμάτων καὶ ἐντοσθίων ζῶων, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ καὶ ἀπολύτῳ ἐλευθερίᾳ, ἐκπροσωποῦσι πρό τῶν ὀμμάτων τῶν ξένων τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς πόλεως, ἥτις κατὰ μὲν τὴν ἡμέραν παρουσιάζει ὄψιν θεαματικῶς μὲν ἀπολαυστικὴν καὶ εὐάρεστον, ἀλλὰ δυσώδη, μετὰ δὲ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς νυκτὸς ἐντελῶς ἐρημον καὶ νεκράν. Ἰπῆρχε δὲ καὶ καφέ—σαντάν, ἐν ᾧ, ὡς μοι ἔλεγε ξένος τις εὐρωπαϊκός, «on fait naufrage en tombant dans un café concert de Triccala» ἦτοι ναυαγεῖ τις ἐν ὀδικῷ καφενεῖῳ τῶν Τρίκκαλων.

Ἐνταῦθα συνήντησα τοὺς ἀξιολόγους δικηγόρους κκ. Ἰω. Γεωργόπουλον, παλαιὸν φίλον ἐξ

Ἀθηνῶν, συνδρομητὴν μας, τὸν κ. Θ. Δημάκην κάλλιστον νέον καὶ ἀριστον ἐπιστήμονα ἐπίσης, ὅτινες μᾶς περιποιήθησαν ἀρκούντως καὶ μᾶς διηγήθησαν τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τοῦ τόπου, ὡς καὶ τὸν κ. Νέστορα Λαχανοκάρδη, παλαιὸν ἐπίσης φίλον μας καὶ συνδρομητὴν.

Ὁ κ. Γ. Ραδινός, βουλευτὴς καὶ ἰατρός κατὰ πρῶτον πολιτευόμενος, εἶναι νέος κάλλιστος καὶ μὲ ἀρτίαν κοινωνικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν, ὑποσχόμενος πολλὰ εἰς τὸ νέον πολιτικὸν του στάδιον, ἐμφορούμενος ὑπὸ κάλλιστων αἰσθημάτων καὶ προσδευτικωτάτων ἰδεῶν. Εἶναι δὲ υἱὸς τοῦ αἰοδίου ἀρίστου ἰατροῦ καὶ κτηματίου Ραδινοῦ, πολλάκις χρηματίσαντος βουλευτοῦ Τρικκαλῶν. Τὸν κ. Στ. Μαζαράκη, ταμίαν, εὐρομένον ἐν τοῖς γραφείοις αὐτοῦ, τυγχάνει λίαν φιλόμουσος καὶ φιλόπονος, καταγίνεται δὲ καὶ εἰς ἀστρονομικὰς μελέτας καὶ συγγραφὰς, ἀγαπῶν πολὺ τὸν κλάδον τοῦτον, ἀλλ' ἐνεκα τῶν πολλῶν του ἐργασιῶν, ὡς μᾶς ἔλεγε, δὲν τῷ μένει ἤδη καιρὸς πρὸς ἀνάγνωσιν. Μᾶς ἀνέγνωσε δὲ ἐκ τοῦ προχείρου καὶ πονημάτιόν του, ὅπερ ἐτοιμάζει πρὸς δημοσίευσιν, ἀμα ὡς ὁ καιρὸς τῷ ἐπιτρέψῃ τὴν εὐκαιρίαν. Ἐχει δὲ καὶ υἱὸν λαμπρότατον, φιλόμουσον καὶ φιλαναγνώστην ἐπίσης, ὅστις καὶ σπουδάζει καὶ βοηθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὴν πολυάσχολον ἐργασίαν του.

Ἀπὸ τῶν Τρικκαλῶν δύνασθε νὰ μεταβῆτε εἰς Λάρισσαν καὶ σιδηροδρομικῶς διὰ μέσου τοῦ Βελεστινίου αὐθημερόν, καὶ δι' ἀμάξης κατ' εὐθείαν διὰ μέσης ὁδοῦ, μεστῆς χαριστάτων τοπειῶν καὶ ὀμαλῆς πεδιάδος σπαρτοφόρου καὶ που καὶ που καταφύτου καὶ παρακτίας τοῦ Πηνειοῦ. Τὸ ταξείδιον τοῦτο εἶναι ὠραιότατον, διδακτικώτατον καὶ προτιμώτατον, ἀλλ' ἐνεκα τῆς συννεφώδους καταστάσεως τοῦ καιροῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μας, ἐπροτιμήσαμεν τὸ πρῶτον καὶ ἀπελθόντες περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀφίχθημεν μετὰ διασκεδαστικωτάτην σιδηροδρομικὴν πορείαν εἰς Λάρισσαν, πρὸς τὸ ἑσπέρας.

Τὴν Λάρισσαν γνωρίζομεν σχεδὸν πάντες. Κεῖται ἐν τῇ πάλαι Πελασγιωτίδι, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Πηνειοῦ καὶ ὑπῆρξεν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ σπουδαιότατη πόλις τῆς Θεσσαλίας. Εἶναι δὲ πόλις πελασγική, ἀρχαιοτάτη, ἐν ᾗ ἔζησε καὶ ἀπέθανεν ὁ περιώνυμος ἰατρός Ἰπποκράτης ἡκμασε δ' αὐτὴ ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ κατὰ τὸν μεσαιῶνα διετέλεσεν ὑπὸ τοὺς Φράγκους. Νῦν εἶναι ἔδρα ἀρχιεπισκόπου, ἔχει πρωτοδικεῖον, γυμνάσιον καὶ σύνταγμα πεζικοῦ καὶ ἵππικοῦ κτλ., ἀλλ' ἐνεκα τῆς μεταναστάσεως τῶν Τούρκων καὶ τῆς καχεξίας τοῦ τόπου, ὡς εἶπομεν, συνεπεία τῆς ἑλλείψεως γεωργικῶν καὶ ὕδραυλικῶν ἔργων καὶ πάσης ἐμπορικῆς κινήσεως, πάσχει πολὺ καὶ ἡ γεωργικὴ ἰδίως τάξις εὐρίσκεται εἰς λίαν στενόχωρον θέσιν. Κεφάλαια καὶ ἔργα! κεφάλαια καὶ ἔργα! φωνάζουσι πάντες

καὶ ἡ Λάρισα θ' ἀναλάβῃ αὐθωρεῖ. Ἄλλ' οὐδαὶς κινεῖται καὶ ὁ τόπος δυστυχῶς ἀπέθη εἰς τὸ ἔλεος τῆς τύχης.

Ἐν Λάρισσῃ εἶδομεν πολλοὺς, διότι καὶ πολλοὺς συνδρομητὰς ἔχομεν ἐκεῖ. Ἐπεσκέφθημεν τὸν κ. Θεόδ. Ἰατρόπουλον, ἐκ τῶν κάλλιστων δικηγόρων τῆς πόλεως, ἀξιόλογον οἰκογενειάρχην καὶ λαμπρότατον φίλον, ὅφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Δημοτικώτατος, εἰλικρινής, προσηνέστατος καὶ εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς, εἰδείχθη ἡμῖν εἰς ἄκρον φιλόφρων καὶ μᾶς ὑπεχρέωσεν ἐκ τῆς εὐάρεστου συναστροφῆς του. Ἐχει καὶ υἱὸν σπουδάζοντα, τὸν πρεσβύτερον, πολὺ ἐπίσης φιλόμουσον καὶ ἀντάξιον τοῦ πατρὸς του.

Τὸν κ. Λεων. Ἀναγνώστου, ἀξιολογώτατον ἐπίσης καὶ ἐκ τῶν διακεκριμένων δικηγόρων, τὸν ἀρχαιότερον καὶ πρῶτον συνδρομητὴν μας, ἐν Λάρισσῃ, μὴ δυνήθentes νὰ ἐπισκεφθῶμεν οἴκῳ, ὡς ἐκ τῆς σοβαρᾶς ἀσθενείας δύο τέκνων του, συνηντήσαμεν ἐν τῇ πλατεῖᾳ καὶ δι' ὀλίγων ἐνηγήσαμεν τὸν λαμπρὸν αὐτοῦ χαρακτήρα. Προσεφέρθη ἐν τούτοις ἡμῖν νὰ μᾶς παράσχῃ πληροφορίας τινὰς, περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου, ἃς τῷ ἐζητήσαμεν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν συνηνήθημεν, μολονότι ὡς ἐπληροφορήθημεν, μᾶς ἐζήτησε καὶ ἐπέθυμι πολὺ καλλίτερον νὰ γνωρισθῶμεν καὶ δεόντως νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ.

Ὁ κ. Β. Μέξης, ἀντιπρόσωπος τοῦ κ. Ζάππα ἐνταῦθα, εἶναι τύπος ἀληθοῦς καὶ τελείου gentleman, ὅφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις· προσηνής, εὐγενής, φιλόμουσος, πεπαιδευμένος, κάλλιστα μεμορφωμένος, κάτοχος γλωσσῶν καὶ πολλῶν κοινωνικῶν γνώσεων, πεπρωκισμένος δὲ μὲ καλὰ ἤθη καὶ ζηλευτὰ προσόντα· εἰς δὲ τὴν συναναστροφὴν του εἶναι ἀξιόλογος καὶ πολὺ εὐχάριστος ἄνθρωπος. Ἐγνωρίσαμεν αὐτὸν ἐνταῦθα καὶ πολὺ ἠὲ χαριστήθημεν ἐκ τῆς συναντήσεως.

Τὸν κ. Ν. Ἀναστασόπουλον, διευθυντὴν τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς Ἠπειροθεσσαλίας, ἐγνωρίσαμεν τῇ συστάσει τοῦ κ. Γ. Πολίτου, διευθυντοῦ τοῦ ταχ. Λαρίσσης, τοῦ γνωστοῦ πολυφιλήτου ποιητοῦ καὶ συνεργάτου μας, ὅστις διὰ τῆς δημοτικότητός του, τῆς συμπαθοῦς συμπεριφορᾶς του, τῶν εὐφῶν λογοπαγιῶν του καὶ τῆς ἀγαστῆς συναναστροφῆς του κατέκτησε τὴν ἀγάπην ἀπάντων τῶν κατοίκων. Ὁ κ. Ἀναστασόπουλος τυγχάνει ἐξαιρετος λογιστῆς καὶ διακεκριμένος ὑπάλληλος μὲ μόρφωσιν κάλλιστην.

Οἱ ἔμποροι κύριοι Χατζόπουλος καὶ Γ. Σουσοῦρης μᾶς ἐξέθεσαν μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τὴν καχεκτικὴν κατάστασιν τοῦ τόπου, ἥτις ὀφείλεται εἰς τὴν παραγωνίαν τῆς γεωργίας καὶ κτηνοτροφίας, ἑλλείψει ἐπαρκῶν κεφαλαίων καὶ ἀναζωπύρωσιν αὐτῆς ἀπὸ μέρους τῶν δυναμένων. Ὁ τόπος ἐνέχει ἅπαντα τὰ προσόντα τῆς προόδου καὶ εὐημερίας καὶ ὄντως εἶναι πολὺ λυπηρὸν νὰ παραμελῆται καὶ παραγκωνίζεται πᾶσα

ἐνέργεια πρὸς εὐδῶσιν παντός καλοῦ. Ἐἴθε τάχιον νὰ ἐπέλθῃ ἡ διόρθωσις τῶν κακῶς κειμένων ἀπὸ μέρους τῶν ἀρμοδίων, ἵνα ταχέως ἀναλάβῃ ἡ ὠραιότατη ἡμῶν αὕτη θεσσαλικὴ χώρα.

Ἰπάρχουσιν ἐν τούτοις ἐνταῦθα καὶ κάλλιστοι παράγοντες, ἀξιόλογοι προύχοντες καὶ σημαίνοντες κτηματῖαι, ἐξ ὧν ἐγνωρίσαμεν τινὰς, τοὺς κκ. Χ. Δημητριάδην, Ἀπ. Καρακόπον, Ἀναστάσιον Φίλιον, Δ. Γαλάτην, Ἰωάν. Καλλιῶδην, Ἀλ. Μιχαηλίδην κτλ. κτλ. ὅτινες πολὺ συντελοῦσιν εἰς τὴν ὅσον ἐνεστὶν ἀξιοπρεπεστέρην παράστασιν τοῦ τόπου καὶ βελτίωσιν τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων αὐτοῦ.

Ὁ κ. Θ. Στεργίου, ἐκ τῶν καλλιτέρων κενεμπόρων τῆς Λαρίσσης, κάλλιστος καὶ φιλοτιμώτατος ἔμπορος, ἔχει τὴν καλεῖται πελατεῖαν, καὶ ἀγαπᾶται πολὺ πρὸς τὸ ἑσπέρας δὲ συγκεντρῶνται εἰς εἰς τὸ κατάστημά του πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, ἵνα μὲ τὰ ἐξαιρετὰ σιγαρέτα, ἅτινα τοῖς προσφέρει, πίνουσι καὶ τὸ ἐξαισιον οὖζον τοῦ τόπου καὶ ἀνακουφίζονται κάπως ἐκ τῆς μονοτονίας καὶ ὀχληρᾶς ἡμερησίας ἐργασίας των.

Φ. Π.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΑΠΕΛΠΙΣ

Κλαίω ἡμέρα, κλαίω νύκτα ἡ ζωὴ μου θέλει οὐδύνη, τὴν καρδίαν μου κλονίζει κἀτι πρᾶγμα μυστικό, ἀχ! ὁ νοῦς μου, κάθε ὥρα πλησιάζει νὰ μ' ἀφήσῃ καὶ τὸν ὕπνο μου ταραττεῖ ἕνα ὄνειρο κακό.

Ὅστις πάντα ἀγαπάει
κι' ἀγαπᾶται τρυφερά,
εὐτυχής! γιατί περνᾶει
τὴν ζωὴ τῷ μὲ χαρὰ.

Περιστέρι μὲ κορδέλλαις ἔρωτος χρύσαις δεμένο ἐκράτοῦσα εἰς τὰ χέρια μ' ἕνα γέλιο τρυφερό, τὸ φιλοῦσα εἰς τὰ μάτια καὶ ἐκεῖνο χλωμασμένο μέλεγε νὰ μὴ ραγίσω καὶ μαζὶ του νὰ χαρῶ.

Ὅστις πάντα ἀγαπάει
κι' ἀγαπᾶται τρυφερά,
κ. τ. λ.

Ἐπινε τὰ δάκρυά μου καὶ μὲ βλέμμα ὄλο χάρι μ' ἔδιδε παρηγορίαν, θάρρος καὶ ὑπομονή, ἀχ! φοβούνταν τὸ καυμένο μήπως τύχη καὶ μὲ πάρῃ ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος Χάρος ποῦ κανέναν δὲν πονεῖ.

Ὅστις πάντα ἀγαπάει
κι' ἀγαπᾶται τρυφερά,
κ. τ. λ.

Μ' αγαπούσε, μ' ἐφιλοῦσε πάντα παραπονεμένο,
ἐκοιμῶταν 'ς τὴν ἀγκάλη ἕναν ὕπνο μυστικὸ
καὶ ἐπάνω εἰς τὸν ὕπνο μὲ τὸ μάτι δακρυσμένο
φώναζε τρεμουλιαμένα σὲ ἀγαπῶ πουλί γλυκὸ!

Ὅστις πάντα ἀγαπᾷ
κι' ἀγαπάται τρυφερά,
κ. τ. λ.

Τί ζωὴ ἦταν ἐκείνη! τί χαρὰ κ' εὐδαιμονία!
ὄλο χάρι, ὄλο γέλιο ἐπερνούσαμε μαζί...
ὅμως τώρα μὲ τὸν πόνο 'ς τὴν ταλαίπωρη καρδιά
ἀνακράζω πικραμένος: «ἄχ! ἀπέθανε δὲν ζῆ»!

Ἡ ζωὴ δὲν μὲ εὐφραίνει
πλήρης θλίψεως σκληρῆς
εἶν' εὐδαιμών ὅστις μπαίνει
εἰς τὸν τάφον ἐνωρίς.

Εἰς τὴν τόση εὐτυχία, μαῦρο σὺγνεφο προφθάνει
καὶ ἀρπάζει τὸ πουλί μου δίχως νὰ τὸ αἰσθανθῶ,
εἰς πικρίας καὶ εἰς θλίψεις τρισαλύπητα μὲ βάνει...
ἄχ! κλονίζομαι μαραίνω καὶ δακρύζω καὶ πενθῶ!

Ἡ ζωὴ δὲν μὲ εὐφραίνει
πλήρης θλίψεως σκληρῆς,
κ. τ. λ.

Τί μὲ ὠφελεῖ νὰ ζῆσω χωρισμένος ἀπ' ἐκείνην;
τί τὰ θέλω πλούτη, δόξαν, εὐτυχίαν καὶ χαρὰν;
ὦ! καλλίτερα 'ς τὸν τάφο 'ς τὴν αἰώνιον γαλήνην
ἀπ' τοῦ κόσμου τὰς πικρίας 'πιθυμῶ νὰ ζῶ μακρὰν.

Ἡ ζωὴ δὲν μὲ εὐφραίνει,
κ. τ. λ.

Κάλλιο χῶμα, ἡσυχία, κάλλιο μνήμα καὶ σκοτίδα
παρὰ τέτοια μαιωρισμένη, ἀνυπόφερτη ζωὴ
δίχως γέλιο καὶ ἀγάπη, δίχως ἔρωτος ἐλπίδα,
'στὸνομά της, 'ς τὴν σκιάν της νὰ μοῦ σβύνη ἡ πνοή!

Ἡ ζωὴ δὲν μὲ εὐφραίνει
πλήρης θλίψεως σκληρῆς
εἶν' εὐδαιμών ὅστις μπαίνει
εἰς τὸν τάφον ἐνωρίς!

Πέτρος Ι. Ἀξιωτέδης

Ο ΜΑΗΣ

Μάης νεῖδε καμαρωτός,
Ὁ Μάης νεῖδε στεφανωμένος
Μέσ' ἀπ' τὰ δάση γελαστός
Ἀπ' τίς δροσιές μέσα βγαλμένος
Ὁ Μάης νεῖδε καμαρωτός
Ὁ Μάης νεῖδε στεφανωμένος.

Κάμπο σὲ κάμπο περπατεῖ
Ῥάχη τῆ Ῥάχη ἀνεβαίνει
Κι' ἔχουν τὰ λούλουδα γιορτῆ
Γιορτάζει ὄλ' ἡ Οἰκουμένη
Κάμπο σὲ κάμπο περπατεῖ
Ῥάχη τῆ Ῥάχη ἀνεβαίνει.

Μεργιάζουν τ' ἄγρια κλαργιά
Τὰ κρίν' ἀνοίγουν νὰ περάση
Χαίρουνται χώρες καὶ χωργιά
Δέε καὶ γελαεῖ ὄλ' ἡ πλάση
Μεργιάζουν τ' ἄγρια κλαργιά
Τὰ κρίν' ἀνοίγουν νὰ περάση

Τὸ Μάη, τῶμορφο παιδί
Τοῦ χρόν' ἀγὸρ' ἀγαπημένο,
Κάθε πουλάκι τραγουδεῖ
Κάθε ἀγέρι μυρωμένο
Τὸ Μάη, τῶμορφο παιδί
Τοῦ χρόν' ἀγὸρι ἀγαπημένο.

Κάθε τρεχοῦμενο νερὸ
Κάθε ψυχὴ ποῦ ἀγαπᾷ
Τραγοῦδι λέει τρυφερὸ
Στοῦ χρόνου τὸ παιδί, τὸ Μάη
Κάθε τρεχοῦμενο νερὸ
Κάθε ψυχὴ ποῦ ἀγαπᾷ.

Τοῦ χρόνου τῶμορφο παιδί,
Τὸ Μάη τὸν καμαρωμένο
Κάθε καρδιά τὸν τραγουδεῖ
Καὶ κάθε στήθος πονεμένο
Τοῦ χρόνου τῶμορφο παιδί
Τὸ Μάη τὸν καμαρωμένο.

Ναῦπλιον 18 Ἀπριλίου 1899

Μήτσος Παπασπύρου.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Εἶναι πολὺ περίεργοι καὶ διπρόσωποι, ὅσοι
σκοπίμως ὑπαινέττονται μυστικὸν τι, ὅπερ κατέ-
χρουν, ἀρνοῦνται δ' ἐπειτα τὴν ἐκμυστήρευσιν
αὐτοῦ. Οἱ τοιοῦτου εἶδους ἄνθρωποι προσποιού-
νται φοβερά, προφανῶς ψεύδονται. Θέλουν καὶ
ἑαυτοὺς ἐτι ν' ἀπατήσουν, ζητοῦντες νὰ ἐξανα-
γκασθῶσιν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν διότι ἄλλως τίς
ἢ ἀνάγκη νὰ κεντοῦν τὴν περιεργείαν, τὴν ἐνο-
χλητικὴν ταύτην μάλιστα. Ἄν σὰς φέρον λ. χ.
ἐν ὥραϊον πεποικιλμένον κιβωτίδιον καὶ τὸ ἀφή-
σουν ἐπὶ τῆς τραπέζης σας, ἢ μεγαλειτέρα σας
ἐπιθυμία, τὸ πρῶτον κίνημά σας, ἐξ αὐτομάτου
σχεδόν, θὰ εἶναι νὰ τὸ ἀνοίξετε νὰ ἰδῆτε τί πολύ-
τιμον πράγμα ἐγκρύπτει, καίτοι καθόλου δὲν
ἐνδιαφέρεσθε ἀτομικῶς ἀδιάφορον ἢ περιέργεια
διεγείρεται πάντοτε διὰ τὰ ζεῖνα πράγματα. Ἐ-
λοιπόν! τὸ θιγόμενον μυστικὸν τί ἄλλο εἶναι ἢ
ἐν ὥραϊον κομψὸν κιβωτίδιον, μυστηριώδες...
κεκλεισμένον. Ἐχέτε τὴν κλεῖδα ἐμπροσθέν σας.
σχεδόν σὰς προσφέρεται, δὲν θὰ εἶναι ἀνοησία νὰ
μὴ τὴν μεταχειρισθῆτε; Ἡ νύξ τοῦ μυστικοῦ
εἶναι εἰς τὸ πρῶτον ξεκλειδωμά τοῦ κιβωτίου.

Αἱ φιλοφρονήσεις ὁμοιάζουν πρὸς τὰ ὥραϊα
ποικιλόχρωμα πυροτεχνήματα. Ἐνώσω φλέγον-
ται, εὐχαριστοῦν καὶ θαμβῶνουν ἅμα παρέλθουν,

οὐδὲ ἐν μικρὸν σπινθῆρα ἀφήνουν. Μὴ μᾶς θαμ-
βῶνουν αἱ στιγμιαῖαι λάμψεις· ὅσοι περισσότεραι
αἱ φιλοφρονήσεις, τόσῳ ταχύτερον ἀφανίζονται.

Ἡ πλάνη ἐν τῷ ἔρωτι εἶναι φαῦλος κύκλος,
ἐν ᾧ περιστρέφεται ὁ ἔρως, χωρὶς νὰ ἐπιτυγχάνῃ
ἐξοδὸν τινα, χωρὶς νὰ εὐρίσκῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ὡς τεραστίως νῦν προάγεται ἡ πολεμικὴ
τέχνη, ἄγεται τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τὰ Εὐρω-
παῖκά ἔθνη δὲν θὰ πολεμῶσι πλέον ἢ διὰ τοῦ
χρήματος· τὸ τελευταῖον θ' ἀποφασίξῃ τὴν νίκην
καὶ οὕτως αἰώνιος περὶ χρημάτων ἔσται ὁ ἀγὼν.
Ὁ δυνάμενος νὰ προμηθευθῇ βαρύτερον σίδηρον,
ὁ ἀγρόζων ἀφθονωτέραν πηρολαστίτιδα, θὰ εἶναι
ὁ εὐτυχέστερος καὶ ἀσφαλέστερος νικητής. Οἱ
ὀμηρικοὶ ἥρωες ἀφανίζονται ἐκ τῆς συγχρόνου
ιστορικῆς σκηνῆς καὶ οἱ στέφανοι τῆς δάφνης
θ' ἀπομείνωσι μόνον ἐπὶ τὰ μέτωπα ὄνειροπό-
λων τῆς φαντασίας σκελετῶν. Ἡ τέχνη δὲν θ'
ἀργήσῃ ν' ἀναστηλώσῃ τὸ φοβερὸν δίκαιον τοῦ
ισχυροτέρου, ἀφοῦ μόνον ἡ εὐρωστία τῶν θησαυ-
ροφυλακίων θὰ σκοπῆται καὶ οὐχί ἡ τοῦ ἐθνι-
κοῦ φρονήματος.

Δ. Ι. ΚΑΛ.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Η ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΥΓΡΑΣΙΑ

Ἡ δρόσος τῶν τροπικῶν νυκτῶν εἶναι ἐπιβλαβε-
στάτη τῇ υγείᾳ, ἰδίως δι' ἐκείνους, οἵτινες συνήθως
κατὰ τὴν νύκτα νὰ κοιμῶνται ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν ἀγνοίᾳ
τοῦ ἐπαπειλοῦντος αὐτοῦ κινδύνου.

*

Η ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΥΓΡΑΣΙΑ

Τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὑγρασίας, ἐν γένει, πρέπει νὰ τὴν
ἀποφεύγωμεν, διότι αὐτὴ ναι μὲν πρὸς στιγμὴν θέλγει
καὶ ἀνακουφίζει, γίνεται ὅμως πρόξενος διαφόρων πα-
θήσεων: βρογχιτιδίων, κατάρρων, ρευματισμῶν, ὀφθαλ-
μικῶν νοσημάτων, πνευμονικῶν παθήσεων καὶ ἄλλων.

*

ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΤΗΣ ΞΥΠΝΗΣΕΩΣ

Εἶναι πλάνη τὸ κακῶς κοινῶς θεωρούμενον καλὸν νὰ
ἐγείρεται τις ἐνωρίς τὴν πρωΐαν. Τὸ τοιοῦτον πρέπει
νὰ ρυθμίζεται ἀναλόγως τοῦ κλίματος τῆς χώρας. Ἄν
ἐπὶ παραδείγματι, τὸ κλίμα εἶναι ξηρὸν, ἢ πρωινή
ἕγερσις εἶναι ὠφελιμωτάτη καὶ πρὸ πάντων ἡ συνοδευο-
μένη μετὰ περιπάτου ἀνὰ τὰς δασώδεις ἐξοχάς, ἀν
ὅμως τὸ κλίμα εἶναι ὑγρὸν καὶ ἐλαδὲς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ
ἐπιτρέπεται ἢ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἠλίου ἕγερσις.

*

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΟΡΕΩΝ

Τὰς κλίνας ὑμῶν καὶ τὰ ἐπιπλα εἰς ἐπιθυμητῆ νὰ
προφυλάξετε ἀπὸ τοῦς κορίους, τὰ ὀχληρότατα ταῦτα

ζούφια τοῦ θέρους, πλύνετε αὐτὰ καλῶς διὰ ζέοντος
ὕδατος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔχετε διαλύσῃ προηγουμένως
ποσότητά τινα στυπτηρίας. Εὐθὺς ταῦτα θὰ ἐξαλειφθοῦν,
χωρὶς οὐδέποτε πλέον νὰ ἐμφανισθῶσιν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΩΣ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ ΝΑ ΠΛΗΘΩΣΙΝ

ΟΙ ΦΕΛΛΟΙ

Τὸ πείραμα εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον καὶ πρὸς ἐκτέ-
λεσιν αὐτοῦ δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλο ἢ εἰς κάδος (μα-
στέλλον) μὲ ὕδωρ καὶ ἐπτὰ φελλοὶ: κυλινδροειδεῖς,
τῶν φιαλῶν ἐν παραδείγματι.

Πάντες γνωρίζομεν, ὅτι οἱ φελλοὶ οὗτοι, ἐπιμή-
κεις κύλινδροι, κλίνουσιν ὀριζοντίως ἐπὶ τοῦ ὕδα-
τος, ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτῶν καταστάσεως καὶ τοῦ
κέντρου τῆς βαρύτητός των. Ἀλλὰ, τίμη τὴν τῶν
δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀναγκάσωμεν νὰ σταθῶσι καθέ-
τως, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ σχήματι, ἀνευ
χρήσεως οὐδενὸς ἐργαλείου ἢ μηχανικοῦ μέσου;

Ἴδου πῶς:
Θέσατε κατὰ πρῶτον τοὺς φελλοὺς σας ἐπὶ τινος
τραπέζης ὀρθίως. οὕτω: τὸν ἕνα εἰς τὸ κέντρον
καὶ τοὺς λοιποὺς ἐξ ἐπέρι αὐτοῦ καὶ διὰ μίας λάβετε
αὐτοὺς ὄλους διὰ τῆς χειρὸς σας; ὡς ἔχουσι, βυθί-
σατε καθέτως ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὅπως ἐντελῶς
περιδραχῶσι καὶ εἴτα ἀποσύρετε ἐν μέρει, ἀφίνον-
τες αὐτοὺς ἐν τῇ θέσει ταύτῃ. Τὸ ὕδωρ, ὅπερ εἰσε-
χώρησε μεταξὺ τῶν φελλῶν, θὰ συγκρατήσῃ αὐτοὺς
ἐν τῇ θέσει ταύτῃ καὶ μολονότι ἕκαστος αὐτῶν δὲν
εὐρίσκειται ἐν σταθερᾷ ἰσορροπίᾳ, τὸ σύνολον αὐ-
τῶν, ἐν τούτοις, συγκρατεῖ τὸ ὄλον, καθόσον τὸ
σχηματισθὲν ἤδη πλάτος εἶναι μεγαλειότερον τοῦ
ὕψους τῶν φελλῶν.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐρείδεται ἐπὶ τῆς μοριακῆς
συνολικῆς καὶ ἀποδεικνύει ἔτι μᾶλλον τὴν ἀλήθειαν
τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν ρητοῦ:

«Ἡ ἔνωσις ποιεῖ τὴν δύναμιν.»

Φ. Π.

Η ΗΧΩ

ΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ, 45 ἐτών } Ἀμφότεροι ἰσχυρογνώμονες.
Η ΚΥΡΙΑ, 32 »

(Εἰς τὸ παράθυρον τῆς πρώτης ὁροφῆς τῆς ἐπὶ τῆς οἰκίας τῶν οἰκίας τῶν).

Ὁ σύζυγος. Καὶ θὰ μένης ἕως τὸ βράδυ ἐδῶ, παρατηροῦσα τοὺς διαβάτας;
Ἡ σύζυγος. Ναι, διότι δὲν θὰ ἐξέλθω. Μοῦ ἀρέσει νὰ βλέπω τὸν κόσμον.
Ὁ σύζυγος. Ὅλο τὸν κόσμον θὰ βλέπης;
Ἡ σύζυγος. Ὅχι, καὶ θὰ διαβάζω, θὰ ἔχω ἔτσι κλειστά τὸ παράθυρον καὶ θὰ κάθημαι ἐδῶ καὶ πότε θὰ διαβάζω, πότε θὰ βλέπω ἔξω.
Ὁ σύζυγος. Καὶ ὀνομάζεις τὸ παράθυρον κλειστὸν οὕτως;
Ἡ σύζυγος. Ναι, νομίζω τοῦλάχιστον.
Ὁ σύζυγος. Ἐγὼ τὸ νομίζω, ὀρθάνοικτον.
Ἡ σύζυγος. Ὡ!
Ὁ σύζυγος. (Ἰντονιώτερον) Ναι, Κυρία ὀρθάνοικτον καὶ ὁλος ὁ κόσμος εἴμπορεῖ νὰ βλέπῃ τι γίνεται μέσα εἰς τὸ σπητὶ μου.
Ἡ σύζυγος. Εἴμπορεῖς σὺ νὰ βλέπῃς τι γίνεται ἐδῶ ἀπ' ἐκεῖ ἔξω; ἀπὸ τοῦ καφενείου.
Ὁ σύζυγος. Μ' ἔννοεῖς τί θέλω νὰ εἶπω. Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ καφενείου ἐκεῖ κάτω, ἀλλὰ περὶ τῶν διερχομένων ἐδῶ πλησίον.
Ἡ σύζυγος. Καὶ τίς βλέπει τοὺς διερχομένους ἀπὸ πλησίον;
Ὁ σύζυγος. Σὲ βλέπουν αὐτοὶ!
Ἡ σύζυγος. Αἶ, καὶ μὲ τοῦτο;
Ὁ σύζυγος. (συσφίγγων τοὺς ὀδόντας καὶ βεδιζῶν) Εὐρίσκει τοῦτο φυσικόν!
Ἡ σύζυγος. Τί εἶπες; δὲν εἶναι φυσικόν;
Ὁ σύζυγος. Δὲν μοῦ ἀρέσει, δὲν μοῦ κάμνει καλὸν εἰς τὴν καρδιά.
Ἡ σύζυγος. Ἀ, ἐμένα μοῦ ἀρέσει πολὺ καὶ σὲ βεβαίῳ μοῦ κάμνει πολὺ καλὸ.
Ὁ σύζυγος. (Προσποιεῖται φεύγων θυμωμένος).
Ἡ σύζυγος. Εἰς τὸ καλὸ, φίλε μου.
Ὁ σύζυγος. Δὲν ἔρχεσαι μαζί μου;
Ἡ σύζυγος. Ὅχι, εὐχαριστῶ.
Ὁ σύζυγος. (καθηήμενος). Τότε δὲν ἐξέρχομαι, θὰ μείνω.
Ἡ σύζυγος. Τόσον τὸ καλεῖτερον μοῦ κάμνεις συντροφιά, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, μὴν ἐμποδίζεσαι χάριν ἐμοῦ νὰ ἐξέλθῃς.
Ὁ σύζυγος. Πῶς; προτιμᾷς νὰ ἐξέλθω;
Ἡ σύζυγος. Διόλου, ἀρκεῖ νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ διαβάζω...
Ὁ σύζυγος. Καὶ νὰ βλέπῃς εἰς τὸ παράθυρον;

Ἡ σύζυγος. Ναι, καὶ νὰ βλέπω εἰς τὸ παράθυρον τὸν ἄκακον αὐτὸν κοσμάκον, ὅστις τόσον ἡσυχῶς διαβαίνει... Δὲν σοὶ ζητῶ περισσότερόν τι.
Ὁ σύζυγος. (ἐγειρόμενος ἀποτόμως καὶ πλησιάζων εἰς τὴν θυρίδα) Παληανθρωπιαίς;
Ἡ σύζυγος. Ποῖοι εἶναι παληανθρωπιαίς;
Ὁ σύζυγος. Νὰ, ὁλος αὐτὸς ὁ παληόκοσμος, ποῦ περνᾷ σὰν νευρόσπαστα... Δὲν βλέπω κουτοτέρους ἀνθρώπους.
Ἡ σύζυγος. Μεταξὺ αὐτῶν θὰ ὑπάρχουσι καὶ κουτοί.
Ὁ σύζυγος. (μετὰ μικρὰν σιωπὴν). Γνωρίζεις αὐτὸν τὸν κύριον, ὅστις σὲ παρατηρεῖ;
Ἡ σύζυγος. (μετ' ἀπαθείας) Ποῖον κύριον;
Ὁ σύζυγος. Νὰ, αὐτὸν τὸν βλάκα, ὅστις ἴσεται ἐκεῖ καὶ στρίβει τὸν μύστακα, παρατηρῶν σε.
Ἡ σύζυγος. Δὲν τὸν γνωρίζω, ποσῶς. Σὲ βεβαίῳ δὲ καὶ ἀν ἐμένα παρατηρῇ, θὰ πάρῃ τὴν βόλταν τοῦ πολὺ γλήγορα δι' ἄλλην διεύθυνσιν.
Ὁ σύζυγος. Δὲν φαίνεται ἐν τούτοις, ὅτι δὲν γνωρίζεσθε.
Ἡ σύζυγος. Ἀπατάται, ἴσως. Πρώτην φορὰν δπου τὸν βλέπω.
Ὁ σύζυγος. Νὰ, σὲ παρατηρεῖ ἀκόμη καὶ μὲ τί αὐθάδειαν! Μοῦ ἔρχεται νὰ κατέβῃ κάτω νὰ τὸν συγυρίσω.
Ἡ σύζυγος. Μὴ βιάζεσαι, περιμένε ὀλίγον καὶ θὰ φύγῃ.
Ὁ σύζυγος. Τί θὰ φύγῃ, δὲν βλέπεις ὅτι ἀκόμη στέκεται καὶ δὲν τὸ κουνᾷ; (μετὰ θυμοῦ) θὰ κατέβῃ...
Ἡ σύζυγος. Στάσου, μὴ πιασθῆτε...
Ὁ σύζυγος. Τότε μοῦ κάμνεις μίαν χάριν;
Ἡ σύζυγος. Εὐχαριστῶς, διατί ἔχι;
Ὁ σύζυγος. Πήγαινε νὰ διαβάσῃς εἰς τὴν τραπέζαν.
Ἡ σύζυγος. Ἀ, τέτοια χάριν, ἔχι...
Ὁ σύζυγος. Δὲν πηγαίνεις;
Ἡ σύζυγος. Ὅχι.
Ὁ σύζυγος. Διότι βεβαίως δὲν περνᾷ κόσμος ἀπ' ἐκεῖ.
Ἡ σύζυγος. Ἀκριβῶς.
Ὁ σύζυγος. Βλέπω ἄσχημα θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία.
Ἡ σύζυγος. Ὅπως ἀγαπάτε.
Ὁ σύζυγος. (πλησιάζων ἐκ νέου τὴν θυρίδα). Ἀκόμη ἐκεῖ κάθεται.
Ἡ σύζυγος. Φαίνεται πολὺ ζωηρὸς καὶ εὐχαρὶς αὐτὸς ὁ νέος. Δὲν σοῦ ἁμοιάζει.
Ὁ σύζυγος. Σ' ἔννοῶ, δὲν παιδιαρίζω.
Ἡ σύζυγος. Βεβαίως δὲν εἶσαι διόλου ποῖς.
Ὁ σύζυγος. Οὐτε τόσον διασκεδαστικὸς, ὅσον αὐτὸς ὁ νέος.
Ἡ σύζυγος. Ποσῶς, μάλιστα.
Ὁ σύζυγος. Καὶ φυσικῶς δὲν σοῦ ἀρέσω.
Ἡ σύζυγος. Μάλιστα αὐτὴν τὴν στιγμήν!
Ὁ σύζυγος. Καὶ ἴσως οὐδέποτε ἐφάνην χαρῆς...
Ἡ σύζυγος. Μόνον τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας καὶ πλέον οὐ.
Ὁ σύζυγος. Τότε εἶπε ἐλευθέρως, ὅτι σὲ κατέστησα δυστυχῆ.
Ἡ σύζυγος. Δὲν μὲ κατέστησας δυστυχῆ, ἀλλ' οὐτε καὶ εὐτυχῆ.
Ὁ σύζυγος. Ἐάν συνεμερίζεσο τὰς ἰδέας μου, οὐδέποτε θὰ διεφωνοῦμεν.
Ἡ σύζυγος. Ἐχω τὰς ἰδέας μου Δὲν παραδέχομαι ἄλλας.

Ὁ σύζυγος. Καὶ ἐάν ἐξακολουθήσωμεν, οὕτως ἔστι καὶ ἀν συμβῆ, θὰ προέρχεται ἐξ ὑπαίτιότητός σου.
Ἡ σύζυγος. Δέχομαι τὴν εὐθύνην.
Ὁ σύζυγος. Ἐννοεῖς, δὲν θέλω νὰ νομίσης ὅτι ζητῶ ἀφορμὴν ἔριδος ἀπὸ ἓνα ἀνόητον, ὅστις ἴσεται ἀπέναντι τοῦ παραθύρου μας. Ἀ, ἰδοὺ ἔφυγεν.
Ἡ σύζυγος. Ναι, ἔφυγε καὶ αὐτό.
Ὁ σύζυγος. Ἀλλὰ θὰ ἔλθουν ἄλλα;
Ἡ σύζυγος. Ὅλα ἔρχονται καὶ φεύγουν.
Ὁ σύζυγος. (πλησιάζων αὐτήν). Μ' ἔννοεῖς, ὅτι ἔχω ἄλλας σπουδαιότερας ἀφορμὰς;
Ἡ σύζυγος. Ποῖας;
Ὁ σύζυγος. Ἡ σπουδαιότερα εἶναι, ὅτι δὲν συμφωνοῦμεν εἰς τίποτε, οὐτε εἰς τὰ οἰκιακά μας, οὐτε εἰς τὰ πολιτικά.
Ἡ σύζυγος. Ἀφοῦ ἀπατάσαι εἰς τὰς κρίσεις σου!
Ὁ σύζυγος. Φθάνεις δὲ εἰς τοσοῦτον ἀληθῶς ἀπροχώρητον κατὰ τὰς συζητήσεις σου, ὥστε εἶσαι ἐντελῶς ἐπαναστατικὴ. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζήσῃ τις μαζί σου.
Ἡ σύζυγος. Πολὺ πλανᾶσαι. Δὲν εἶμαι ποσῶς ἐπαναστατικὴ ἐγὼ, οὔτε φθάνω εἰς τὸ ἀπροχώρητον, ὡς λέγεις. Ἐννοῶ νὰ ζήσω βίον εὐχάριστον καὶ ἡσυχον, εἰ δυνατόν ἰδοὺ ἐγὼ. Ἐνῶ δὲ μὲ βλέπεις ἡρεμοῦσαν καὶ εὐδιαθετοῦσαν, σὺ τούναντιον εἶσαι πάντοτε δύσθυμος. Τίποτε δὲν σὲ εὐχαριστεῖ. Εὐρίσκω τὸ θέατρον θελκτικόν, σὺ τὸ εὐρίσκεις ἀπαίσιον, μοὶ ἀρέσει ὁ περίπατος. σὺ δὲν εὐχαριστεῖσαι, σοὶ προτείνω νὰ φάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀκριβῶς τότε σὺ δὲν ἔχεις διαθέσειν καὶ ἐπιθυμεῖς τὴν οἰκίαν. Ἦδη ἡ θέα τοῦ κόσμου σ' ἐνοχλεῖ καὶ εἰς νέος σὲ ταρασσει, ἐνῶ ἐγὼ διασκεδάζω ὡς παιδίον ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας μας. Δὲν συμφωνοῦμεν εἰς τὰ οἰκιακά καὶ πολιτικά, ὡς λέγεις... Αἶ, φίλε μου, ἀρχίζω πλέον νὰ πιστεύω, ὅτι δύο πράγματα μόνον ἀληθεῖ ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον, ἡ καλὴ διάθεσις καὶ ἡ κακὴ διάθεσις καὶ ὅτι ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἀπόστασις εἶναι ὁ μόνος ἀπροσπέλαστος φραγμὸς, ὅστις διακρίνει τοὺς ἀνθρώπους καὶ σχηματίζει τοὺς χαρακτήρας.

Ροῦς.

ΓΕΛΑΤΕ

Τὸ καλοκαίρι μὲ χαρὰς καὶ μὲ δροσιὰς σιμώνει, καὶ ἀπομονοῦντ' ἢ συμφορὰς οἱ στεναγμοὶ καὶ οἱ πόνοι.

Γελοῦν τοῦ κάμπου τὰ κλαδιά ἀνθοστεφανωμένα καὶ κλαίει μόνον ἡ καρδιά π' ἐλπίζει ἐστὶ χαμένα.

Κλαίγω καὶ γὰρ γὰρ τὸν δειλὸ αὐτὸν ποῦ δὲ γελᾷ, ὅταν λουλουδι δροσερὸ τοῦ κόσμου ἀγαπᾷ.

Ἀλλοίμονο εἰς τὴν καρδιά ποῦ μαύρα δάκρυα χάνει, γὰρ ζητᾷ παρηγορίαν καὶ ἐλπίδα δὲν λαμβάνει.

Εἶναι συχνότατον ἐπὶ γῆ τὸ μὴ ἀνταγαπᾶσθαι, γὰρ αὐτὸ φειδῶ ἐστὶ δάκρυα, τὰ γέλοια μὴ λυπᾶσθε.

Ν. Σ.

ΗΘΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ φλόγος εἶναι πρὸς πάντας ὀχληρὸς.

Ἡ φύσις, φαίνεται, θέλουσα νὰ διδάξῃ εἰς ἡμᾶς τὴν χαλτηναγωγίαν τῆς γλώσσης, ἐπέκλεισεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ἔρχοντος τῶν ὀδόντων.

Ἡ μέθη ἀγεῖ εἰς ρέμμα λόγου ἀέντατον, ἐνῶ ἡ φλυαρία εἶναι πραγματικὴ μέθη.

Ὁ πλοῦτος ὁμοιάζει πρὸς ἰατρὸν, ὅστις ἐπανέλαβε τὴν νόσον ἀντὶ τὴν θεραπείαν.

Οὐτε ἡ ἀρετὴ, οὔτε ἡ εὐδαιμονία ἀγοράζονται διὰ χρημάτων.

Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος ἐλαττοῦται σὺν τῇ ἡλικίᾳ ἐνῶ ἡ φλυαγυρία ἐπανέλαβε. Θέλει πάντοτε νὰ ἐπισωφρῆν, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἀπολαμβάνῃ.

Ὁ ἀληθὴς πλοῦτος ἐγκρατεῖ εἰς τὰς ἀρετὰς τῆς καρδίας καὶ τὰς γνώσεις τοῦ πνεύματος.

Οἱ δεσμοὶ τῆς φιλίας εἶναι ἡ εἰκὼν τῶν ἐξ αἵματος δεσμῶν.

Ἡ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μεγαλοφυξία εἶναι τι ἀξιοθαύμαστον.

Ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως εἶναι ἀληθὴς τιμωρία.

Πλούταρχος

ΜΙΑ ΠΑΤΙΝΑΔΑ

— Αί, τώρα, δάσκαλε, στάσου, μη κτυπῆς τὰ παλαμάκια, ἐβγήκε. Τί νὰ τῆς πῶ;
— Ἄ... πές της, ὅτι τὴν ἀγαπῶ ἐμμανῶς, εἶμαι ὅλως ἰδικός της.
— Καλά... Δεσποινίς, σὲ ἀγαπῶ, εἶμαι ὅλος ἰδικός σου.
— Ὁ δάσκαλος. Ὅχι σὺ, ἐγὼ εἶμαι ἰδικός της, εἰπέ της.
— Ὁ μεδάζων. Δεσποινίς, ὄχι ἐγὼ, αὐτὸς λέγει εἶναι ἰδικός σου.
— Ἡ δεσποινίς. Καλά, σὰς εὐχαριστῶ, καὶ τοὺς δύο σας τὴν ἀγάπην; ὅχι κεραιθῶ.
— Ὁ μεδάζων. Σ' εὐχαριστῶ, αἱ τῶρα τί θέλομεν;
— Ὁ δάσκαλος. Τίποτε; παρὰ νὰ κοιμηθῆ ἡσυγα καὶ τῆς εὐχόμεθα ὑπνον ἐλαφρόν.
— Ἡ δεσποινίς. Εὐχαριστῶ, ἐπίσης, παιδιά μου...

ΤΕΡΙΝΑ

Κακοῦργός τις φθάσας ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος τῆς ἀγγόνης διψῶν ἐζήτησε νὰ πῆ. Τοῦ προσεφέρθη τότε ζῦθος, ἀλλ' οὕτως τὸν ἀπέκρουσε λέγων «ὅτι ἤκουσε παρὰ τινος ἱατροῦ, ὅτι ὁ ζῦθος μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς ἐπιφέρει λιθίαν».

Χωρικός τις, πρώτην φοράν εἰσερχόμενος εἰς πόλιν, ἐξεπλάγη βλέπων τσάσας οἰκίας, τσῶν κόσμον καὶ τσῶν μαγοζεῖα. Ἐκ περιεργείας δὲ ἀποβύμενος ἠρώτα ἕκαστον καταστηματοῦργον τί ἐπώλει.

Διερχόμενος δὲ πρὸ ἐνὸς ἀργυραμοιβέου καὶ βλέπων τὴν προθήκην του κενὴν, ἠρώτησε καὶ τὸν καταστηματοῦργον τοῦτον τί ἐπώλει· αὐτὸς δὲ θέλων νὰ ἐμπαῖξῃ τὸν ἀπλοῖκόν.

— Κεφάλια γαϊδάρων, τῶ ἀπαντᾶ, πατριώτη μου..

— Μπᾶ, ἀνέκραξεν ὁ χωρικός, φαίνεται, θὰ ἔχετε μεγάλην κατανάλωσιν, διότι δὲν ἔμεινεν ἄλλο κεφάλι ἐδῶ ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας.

Ἰατρὸς προσκληθεὶς νὰ ἐπισκεφθῆ ἄσθενῆ, ἠρώτηθῃ παρὰ τῆς οἰκοδεσποίνης περὶ τῆς νόσου.

— Ἄ, εἶναι πολὺ βαρεῖά, κυρία.

— Καὶ τί ἔχει, Θεέ μου!

— Ἐρυσίπελας!

— Ἄλλὰ πόθεν τὸ ἐνόησατε;

— Ἀπὸ τῶν χειρῶν του, δὲν βλέπετε πόσον εἶναι ἐρυθραί;

— Ἄλλᾳ, γιὰτὸν μου, τοιαῦτα εἶναι πάντοτε, διότι ὁ σύζυγός μου εἶναι βαρεύς.

— Ἐἶναι βαρεύς!! Καὶ διατί δὲν μου τὸ ἐλέγατε πρὶν;

Συγγραφεὺς τις, τελειώσας τὴν ἀντιγραφὴν ἔργου τοῦ τινος ἐφώνησε μετὰ χαρᾶς:

— Τὸ τέλος στέφει τὸ ἔργον.

Καὶ προσφέρων ταῦτα λαμβάνει τὸ μελανοδοχεῖον ἀντὶ τοῦ ἀμμοδοχεῖου καὶ καλύπτει διὰ μαύρης θαλάσσης τὸ μετὰ τὸσοῦ κόπου ἀντιγραφὴν ἔργον.

Ἐμπορὸς τις οἴνων παρουσιάζεται εἰς ἱατρὸν τινά:

— Ἄ! τῶ κάμνει ὁ ἱατρὸς! Ἐγὼ ἀκόμη ἀπὸ τὸν οἶνον σου. Μὲ ἔλαμεν ἄρρωστον.

— Τόσο τὸ καλλίτερον, τῶ λέγει ὁ ἔμπορος.

Σύστησε αὐτὸ εἰς τοὺς φίλους σου καὶ αὐτῶ θὰ αὐξήσῃς τὴν πελατείαν σου.

τὴν πρεσβυτέραν ὑμῶν. Οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἐκάθισα, νὰ δηλωθῆ ὡς μεγαλειτέρα.

Ἐν τινὶ κουρείῳ τῆς Ὀδοῦ... ὑπάρχει ἡ δὴ-λωσις On parle toutes les Langues.

Ἡμέραν τινὰ εἰσερχεται εἰς ξένος καὶ ἐρωτᾶ:

Ἐπιβεῖτε ἕλας τὰς γλώσσας;

— Δηλαδὴ οἱ προσερχόμενοι, ἀπαντᾶ ὁ κουρεὺς.

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

Τὸ αἷμα σὲ φοβίζει,
Ἡ τύψις σὲ κλονίζει,
Τὸν κόσμον ἀπωθεῖς·
Ἡ δ' ἄμυνα σαλεύει,
Ἡ δίκη σὲ γυρεύει
Καὶ τρέχεις νὰ κρυφθῇς.

Ἄλλ' ὁ διάβολος ποῦ σ' ἔκαμε τ' ἀδίκημα νὰ πράξῃς
Ἀπὸ τὰ μαλλιά σου σὲ τραβᾷ, τὸ αἷμα νὰ ἐεράσῃς.
Βουνὰ δὲ λιμνάς, ποταμοὺς καὶ ἀγκάθια θὰ πατήσῃς.
Ἔως οὕτω τὸ σαρκίον σου καὶ σὺ περιφρονήσῃς.
Τρισκατάραιοι κ' οἱ δύο σας ποῦ ὄλο μαζὶ βογγᾶτε.
Ὁ εἰς τὸν ἄλλον θὰ ζητᾷ, κ' εἰς τὴν κόλασιν θὰ πάτε.

Μέθυσός τις ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ πρὸς φίλον του:
— Λέγουσιν, ὅτι ἐν ποτήριον καλοῦ οἴνου δίδει
δυνάμεις, ἰδοὺ ἐγὼ ἔπιτα 40 καὶ δὲν δύναμαι νὰ
σταθῶ εἰς τοὺς πόδας μου.

Μετὰ σφοδρὰν συζήτησιν ὁ σύζυγος λέγει πρὸς τὴν σύζυγον του, παρουσία τοῦ μικροῦ υἱοῦ των:

— Δὲν σοὶ λέγω περισσότερο, διότι ἔχεις χάσει τὴν κεφαλὴν σου.

Ἡ δὲ σύζυγος θυμωθεῖσα ἀπῆλθε τοῦ δωματίου ὁ δὲ μικρὸς υἱὸς μετ' ὀλίγον πρὸς τὸν πατέρα:

— Μπαμπᾶ, δὲν θὰ πᾶς νὰ εὕρῃς τὴν κεφαλὴν τῆς μαμαῆς;

ΤΟ ΠΙΚΑ

Ἐν τῷ βαγονίῳ τοῦ ἰπποσιδηροδρόμου Συντάγματος—Ὀμοιοίαις, παρουσιάζονται αἰφνης τρεῖς εὐειδεῖς Κυρίαί, ἐνῶ ἤδη αἱ θέσεις ὄλαι ἦσαν κατεληγμέναι. Ἄλλ' αὐθαρῆς εὐγενῆς τις Κύριος ἐγγείρεται καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτάς.

— Παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, ταῖς λέγει, εἰς

Η ΑΠΟΝΙΑ ΤΗΣ

Μὲ δάκρυ τὴν καρδιά σου
ἐπότιζα ν' ἀνθίσῃ
τοῦ λούλουδου νὰ πάρω
γοργὰ τὴ μυρουδιά·
μὰ σὺ σὸ πρῶτον ἐδωκες
διαβάτη νὰ μυρίσῃ
τὸ πρῶτόν της μπουμποῦκι
μὲ τόση ἀπονιά!

Σῦρος 1899.

ΤΗ ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ ΕΛΕΝΗ

Ὅσα νὰ γράψω, περιττά.
Πρὸς τί νὰ σ' ἐγκωμιάσω;
Ἡ ἀνοιξὶς δὲν ψάλλεται.
Ἄδικως θὰ κοπιᾶσω.
Ἐνα μονάχα ὡς ἀρχὴν
σοῦ συνιστῶ Ἐλένη:
«τῆς ἀρετῆς τὸ κόσμημα»
ποῦ χρόνος δὲ μαραίνει.

Ἀθήνησι 1899.

Μιλτων Βιτάλης.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ο ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

**Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἁγίων Γραφῶν
καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας**

Ἐξεδόθη ἐσχάτως μετὰ πολλῶν εἰκόνων ὁ **βίος τῆς Παναγίας**, ὑπὸ τοῦ κ. Ἄριστ. Γαλανοῦ, βιβλιοπώλου ἐν Ἀθήναις, ἔργον χριστιανικώτατον καὶ χρησιμώτατον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν, ἐν ᾧ ἐκτίθενται μετὰ πολλῆς λεπτομερείας καὶ ἀκριβείας τὰ κατὰ τὴν ἁγίαν ἐκείνην ἐποχὴν καὶ μανθάνει τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἰσὶν ἀπαραίτητα εἰς τὰς χριστιανικὰς γνώσεις πάσης ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» δίδεται ἄντι ὀρ. 5.

**ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ
ΚΑΙ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ**

*Ἐξεργασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀρχιμαγείρου
τῶν ἀνακτόρων κ. Π. Κατῶρον*

Ὁμοίως ἐξεδόθη ἐσχάτως μετὰ πολλῶν εἰκόνων ὑπὸ τοῦ ἰδίου βιβλιοπώλου κ. Ἄριστ. Γαλανοῦ ἡ **Μαγειρικὴ καὶ Ζαχαροπλαστικὴ** ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τελευταίων τελειότερων πληρυστάτων κλασικῶν συγγραμμάτων καὶ τῶν **Menus** τῶν Βασιλικῶν γευμάτων, ἧς περιέχει τρόπον τῆς κατασκευῆς τῶν ποικιλωτέρων καὶ ἀπλουστερῶν φαγητῶν, ὡς καὶ τῶν τελειότερων γλυκισμάτων. Πᾶσα οἰκογένεια δεόν νὰ ἦ ἐφοδιασμένη μὲ τοιοῦτον βιβλίον.

Τιμᾶται δὲ ὀρ. 4 διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Λένιγμα, 6ον

Εἶμαι τῆς γῆς τὸ κέντρον,
ἀλλ' ἔχω καὶ φωνήν
μὲ γάνεις εἰς τὸν τάφον
μ' εὐρίσχεις ἴσθην ζώην.

Ἐρώτησις, 7η

Τί ὁμοιοκαταληκτεῖ
μὲ τὴν κλεινὴ Ἀθήνα
καὶ ὁ ἄνθρωπος παρατηρεῖ
συνήθως εἰς τὸν κύνα;

Λένιγμα, 8ον

Ἄδύνατον νὰ ἐνοήσης
ποῦ κατοικῶ ἢ καὶ τί εἶμαι,
δὲν δύνασαι νὰ ἐγγήσης
καὶ πῶς ἐνώπιόν σου κεῖμαι.

Καὶ μ' ὄλα ταῦτα, πρὸς ἐμένα
σπρέφεις, καὶ ἐνὼ δὲν μὲ γνωρίζεις,
νὰ ἐπιβῆθῶ καὶ ἄνευ
συχνὰ πικρὰ μού ψιθυρίζεις.

Ἐρώτησις, 8η

Ποῖος Ἀπόστολος ῥωτᾷ,
ἂν τρώῃ τὸ παιδί του;

Ν. Σαχίνης

Σημ. Εἰς τὸν πρῶτον λύτην δύο ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀσκήσεων, δοθῆσεται ἐν βιβλίον. Τῶν δὲ λοιπῶν δημοσιευθῆσονται τὰ ὀνόματα.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Λίαν προσεγῶς, καιροῦ ἐπιτρέποντος, ποιεῖται ἐναρξίν τῶν παρατάσεων τοῦ καὶ τὸ κομψόν ἤδη καταστάν θεάτρον τῆς Νεαπόλεως τὸ ὁποῖον τοσοῦτον κατενεύσασε καὶ διεσκέδασε πέρουσι τοῦ; ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως πολυπληθεῖς θαμνῶνάς του, μετὰ τοῦ ἀρτίως καὶ κἀλλιστα κατηρητισμένου θιάσου του, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐμπειροτάτου κ. Δ. Ἀλεξιάδου. Τὸ θεάτρον τοῦτο ἐφέτος ἐνακαινίσθη ἐπὶ τὸ καλεῖτερον, κομψότερον καὶ ἀνευότερον, προσθεθέντων πάντων τῶν ἀπαιτουμένων καὶ κατέστη μοναδικόν. Αἱ δὲ τιμαὶ τοῦ ὄρισθησαν ἐπὶ τὸ λαϊκώτερον ἔτι καὶ πάντες θὰ εἶναι εὐχαριστημένοι.

Ἐλπίζομεν, ὅτι πάντες θὰ προθυμοποιηθῶσι νὰ ὑποστηρίξωσι καὶ τὸν λαμπρὸν τοῦτον θίασον, ὅστις ὅπως πολλὰς προσπάθειας κατέβαλεν, ὅπως φανῇ ἀντάξις τῶν προσδοκῶν τοῦ φιλομούτου κοινού.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΣΟΧΑ

Ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ αἱ παρατάσεις ἤρξαντο πάνυ ἐπιτυχῶς ὁ δὲ κόσμος συρρεῖ ἤδη ἀθρόως καὶ ἀνακουφίζεται ἐκ τῆς τοῦ καύσωνος καὶ τῶν ἀσυχολιῶν τοῦ αἰθουῖας. Ἐλπίζεται ὅτι τὸ δρομολόγιον τοῦ θὰ εὐχαριστήσῃ πολλὸ τοὺς πολυπληθεῖς θαμνῶνάς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

1. Κ. Ν. Ἀλεξάνδρειαν, Ρουμανίας, Διεύθυνσίς σας ἠλλάγῃ, ὡς γράφετε.—Β. Τ. Βόλον, Δελτάριον ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς ἀπεστείλαμεν λαχῶν σοι δῶρον εἰς κληρώσεις καὶ ἐγράψαμεν.—Α. Ο. Βουκουρέστιον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπηντήσαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν καὶ ζητούμενα φύλλα.—Δ. Κ. Κωστάιντζαν. Ἡμερολόγια σᾶς ἀπεστείλαμεν. Γράψτε μας παραλαβὴν.—Κ. Ι. Βόλον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Δῶρον ἀπεστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς διὰ μέσου κ. Ν. Ν.—Ι. Κ. Ζαγαζίκιον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη καὶ σᾶς ἀπηντήσαμεν. Ἀναμένομεν ἀπάντησίν σας, νέαν.—Δ. Σ. Ζάκυνθον Ἐπιστολὴ μὲ χρήματα κτλ. ἐλήφθησαν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς πλεότερα.—Α. Π. Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν καὶ αἱ τρεῖς συστηματικαὶ ἐπιστολαὶ σας καὶ σᾶς ἀπηντήσαμεν σχετικῶς.—Α. Π. Β. Πάτρας. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Ἐξυπνητήριον λαμβάνετε προτεγῶς.—Κ. Χ. Πειραιᾶ. Σᾶς ἐνεγράψαμεν ἀπὸ Ἰης Μαῖου. Εὐχαριστοῦμεν.—Μ. Σ. Κωνσταντινῶν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ζητούμενους τόμους σᾶς ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς, ἐπὶ συστάσει, προτεγῶς Σάββατον.—Κ. Ο. Βόλον. Ζητούμενους ἀριθμοὺς σᾶς ἀπεστείλαμεν.